

WARCRAFT

С КРЪВ И ЧЕСТ



КРИС МЕТЦЕН



КРИС МЕТЦЕН С КРЪВ И ЧЕСТ

Превод: Катина Цонева

chitanka.info

Благородният паладин Тириън Фордлинг винаги е вярвал, че дивите орки са покварени и подли. Той цял живот не е спирал да се бори с тях, за да защити човечеството от опасното им коварство.

Но една неочаквана проява на чест и състрадание ще даде начало на поредица от събития, които ще подложат на изпитание най-съкровените убеждения на Тириън, и ще го принудят да реши веднъж завинаги кои са хората и кои са... чудовищата.

Историите в тази книга са измислени. Имената, героите, местата и случките в нея са продукт на въображението на автора. Всякаква прилика с реални случки, места или хора е чисто съвпадение.

На родителите ми, Пийт и Кейти Метцен, за цялата им любов, подкрепа и насърчаване през годините.

На екип Хамро — Сам Муур, Майкъл Карило, Майк Пирози и Даниъл Муур, които непрекъснато ми напомнят какво всъщност означава думата „епичен“.

На Уолтър Саймънсън, чийто портрет на един определен гръмотевичен бог представя всичко, което ценя като художник и писател.

И не на последно място — на всички мои талантиливи братя и сестри от Близард, с които съм имал страхотната привилегия да градя най-чудесните светове в компютърните игри. Това е за всички вас.

ЕДНО СХВАТКА

Лек, прохладен ветрец подухваше през короните на величествените дъбове в гората на *Хартглен*^[1]. В спокойната гора цареше мир и Тириън *Фордринг*^[2] можеше да остане сам с мислите си. Сивият му жребец, *Мирадор*^[3], го носеше в лек тръс по криволичещата ловджийска пътека. Макар че през последните няколко седмици почти не се срещаше дивеч, Тириън не пропускаше възможност да дойде на лов. Предпочиташе великолепия свеж въздух на открито пред спарените и задушни стаи в крепостта си. Още от малък идваше на лов в тази гора и познаваше всичките ѝ пътечки и завои като дланта на ръката си. Това беше единственото място, където винаги можеше да си откъдне от грижите и бюрокрастичния натиск, присъщ на позицията му. Мислеше си как някой ден ще да доведе собствения си син, Таелан, за да може и той да почувства величието на росните гори.

Лорд паладин Тириън Фордринг беше силен мъж. Силен, както физически, така и психически, той беше смятан за един от най-великите воители за времето си. Дори преминал петдесетте, все още изглеждаше жизнен и енергичен, както когато беше млад. Характерните му гъсти мустаци и късо подстриганата му коса бяха леко прошарени, но пронизващите му зелени очи още блестяха с енергия, която не издаваше възрастта му.

Тириън управляваше проспериращото княжество на Алианса Хартглен — обширен горист регион, разположен на кръстопътя между високите планини Алтерак и обвитите в мъгла брегове на езеро Дароумиър. Той беше уважаван за своята честност и хората в цялото кралство Лордерон почитаха името и делата му. Величествената му крепост, Марденхолд, беше търговският център на оживения регион. Жителите на Хартглен се гордееха с факта, че масивните стени на крепостта никога досега не се бяха поддавали на нашественици, дори в най-мрачните дни на нападението на орките над Лордерон. Но

напоследък Тириън беше разтревожен от новата армия, която се суетеше из залите в дома му.

През последните седмици крепостта преливаше от пътуващи сановници и представители на различните нации от Алианса, които минаваха през Хартглен, изпълнявайки тайните си дипломатически мисии. Тириън се беше срещал лично с много от тях и им беше предложил гостоприемството и помощта си. Макар сановниците да оценяваха подобаващо усилията му, Тириън усещаше зараждащото се напрежение между всички тях. Той подозираше, че им е възложено да занесат някаква тревожна новина направо във Висшия съвет на Алианса. Колкото и да опитваше, така и не успя да разбере подробности около тайните комуникета. Но Тириън не беше глупав. След трийсет години като паладин в Алианса, той знаеше какво беше единственото нещо, което можеше да притесни обикновено хладнокръвните емисари: Войната се завръщаше в Лордерон.

* * *

Бяха изминали дванайсет години от края на войната с Ордата на орките. Ужасният конфликт, който се беше разrazil в северните земи, остави след себе си заличени и изпепелени много от кралствата на Алианса. Прекалено много храбри мъже паднаха, преди вилнеещата Орда да бъде спряна. Тириън изгуби много приятели и войници във войната. Алиансът се беше събрал в единадесетия час и беше изтръгнал победата, избягвайки сигурния погром, но заплати ужасна цена. Почти цяло поколение млади мъже самоотвержено дадоха живота си, за да може човечеството никога да не попада в оковите на дивите орки.

Към края на войната разгромените и останали без лидер оркски кланове бяха обкръжени и изтласкани в охраняваните резервати, намиращи се в покрайнините на земите на Алианса. Макар че от съображение за сигурност беше необходимо резерватите да бъдат под постоянно наблюдение от рицари и воители, орките станаха покорни и пасивни. И наистина, с времето орките напълно загубиха яростната си жажда за кръв и всички изпаднаха в някакъв странен ступор. Някои предполагаха, че летаргията на свирепите създания се дължи на

обездвижването им, но Тириън не можеше да бъде убеден в подобно нещо. Със собствените си очи беше видял колко са свирепи и жестоки орките в битка. Спомените от отвратителните им зверства тормозеха съня му години след края на войната. Той със сигурност нямаше да повярва, че войнствеността им е изчезнала напълно.

* * *

Както винаги, Тириън всяка нощ се молеше конфликтът да не застраши отново хората му. Може би наивно, но горещо се надяваше синът му да не преживява ужаса на войната. Като паладин, по време на трагичния конфликт той беше видял прекалено много осиротели и убити деца. И знаеше, че едно дете не може да не бъде безсърдечно и дистанцирано, след като е било заобиколено само от ужас и насилие. Той със сигурност нямаше да позволи подобно нещо да се случи със собствения му син, но въпреки желанието си, не можеше да пренебрегне настоящото положение на нещата. Най-близките му помощници и съветници от месеци му докладваха за страшните слухове, че орките отново са се раздвижили. Беше трудно за вярване, но присъствието на толкова много емисари в крепостта му ги потвърждаваше.

Ако орките бяха достатъчно глупави, за да въстанат отново, той щеше да стори нужното, за да ги спре. Дългът винаги е бил неизменна част от живота му. Беше прекарал по-голямата част от живота си, защитавайки Лордерон по един или друг начин. И макар да не беше от благороднически произход, ентусиазмът и честта му бяха спечелили рицарското признание, когато беше едва на единайсет. Тириън служеше на краля си с непреклонна вяроност и беше спечелил уважението на висшестоящите. Години по-късно, когато орките за пръв път нахлуха в Лордерон с намерението да заличат цялата цивилизация, той беше първият рицар, който получи честта да застане до Утър, *Носителя на Светлината*^[4], и да бъде посветен като Паладин. Утър, Тириън и още няколко верни рицари бяха лично избрани от Архиепископ Алонс Фейол да се превърнат в живите носители на свещената Светлина. Те получиха двойна сакрална задача — с помощта на свещената Светлина паладините трябваше не само да

поведат борбата срещу злите сили на мрака, но и да лекуват раните на невинните хора. Тириън и хората му получиха божествената сила да лекуват всякакви рани и болести. Беше им вдъхната невероятна сила и мъдрост, които им позволиха да защитават братята си и да прославят Светлината. И наистина, водачеството и силата на паладините спомогна за спечелването на войната и оцеляването на човечеството.

Въпреки че способностите му, дадени от Светлината, да бяха поотслабнали с времето, Тириън все още чувстваше как енергия и благодат изпълват застаряващото му тяло. Със сигурност, в случай на нужда, щеше да бъде достатъчно силен. Заради сина си и хората си той се закле, че ще бъде достатъчно силен.

* * *

Тириън прогони тревожните мисли от главата си и спря, за да определи местонахождението си. С изненада откри, че е стигнал много по-далеч по пътеката, отколкото беше възнамерявал. Пътеката се извиваше сред гъстата гора нагоре в планината. Той си спомни, че толкова надалеч нямаше стражи. Всъщност дори не си спомняше кога за последен път беше идвал чак до тук. Поспря за миг, за да се наслади на красотата на мястото. Чуваше се бълбукането на близкото поточе, а въздухът беше чист и свеж. В синьото и ясно небе кръжаха два сокола. Той наистина обичаше тази земя. Тириън си обеща отново да се върне тук веднага, щом му се отвори възможност. Той прокара ръка през изтъняващата си посивяваща коса и се укори, че толкова се беше унесъл в мисли. Все пак беше дошъл на лов. Тириън внимателно обърна коня си и го пришпори надолу по пътеката. По едно време дръпна рязко юздите и поведе верния си другар навътре в гъстата гора.

След малко забави ход и излезе на широкото сечище, което обграждаше останките на изоставена наблюдателна кула. Спря до основата на кулата и погледна нагоре към самотната постройка. Като много други останки по цялата земя, тя болезнено напомняше за смутните времена. Стените на кулата бяха разбити и по тях личаха черните следи от снаряди. Явно е било дело на оркските катапулти. Той си спомни как по време на войната разрушителните машини отдалече мятаха огнени снаряди и опожаряваха цели села. Зачуди се

как тази порутена кула е успяла да оцелее, след толкова дълга борба със стихииите. Докато изследваше основата ѝ, той забеляза странни следи по земята и слезе от коня си, за да огледа отблизо. Кръвта във вените му почти се смръзна, когато осъзна, че следите не бяха човешки... и бяха пресни.

Тириън бързо се огледа наоколо и забеляза още такива следи из цялото сечище. Предположи, че преди поне няколко дни тук е имало орки и се зачуди дали наистина свирепите зверове са могли да се мобилизират толкова бързо. Не. Трябва да има друго обяснение. Границите на Хартглен бяха защитени. Няма как по което и да е време група орки да проникне незабелязано в тази земя. Определено хитростта не беше присъща за орките. Разузнавачите и стражите моментално щяха да забележат нахлуването им в Хартглен. И въпреки всичко, следите им бяха там.

* * *

Тириън поведе Мирадор към задната част на кулата и извади тежкия си меч от ножницата, закрепена за седлото му. Изведнъж съжали, че не беше взел мощния си боен чук. Макар да имаше добър опит с меча, предпочиташе в моменти на опасност да размахва традиционния за паладините чук.

Възможно най-безшумно Тириън се прокрадна покрай кулата и влезе вътре през това, което беше останало от главния вход. Няколко дървени греди бяха паднали от разнебитения таван и се бяха разцепили в нащърбения каменен под. Той огледа порутената стая за стражата и откри малко импровизирано огнище до една дрипава постеля, цялата в кръпки. Огънят беше загаснал съвсем неотдавна. Явно орките се бяха наместили в старата кула. Странното беше, че нямаше оръжия или трофеи, които те обичаха да трупат. Тириън се зачуди какво беше накарало зверовете толкова дръзко да се настанят в земята на Алианса.

Той реши да се върне в крепостта и да събере хората си. Излезе от кулата и смело закрачи към сечището. С голяма изненада очите му се спряха на огромния орк, който изведнъж се появи между дърветата. Оркът, който изглеждаше толкова стреснат, колкото и самия Тириън, хвърли вързопа дърва, който носеше, и се протегна за бойната секира

на гърба му. Тириън изскърца със зъби и размаха заплашително меча си. Бавно оркът зае бойна поза и сграбчи огромната си секира.

* * *

Тириън не беше виждал орки от години. Той гледаше към звяра едновременно с възхищение и отвращение. И въпреки силното си вълнение, Тириън забеляза, че този орк беше някак различен. Определено съществото беше огромно и мускулесто. Грубата му зелена кожа и маймуноподобната стойка показваха, че безспорно е орк. Дори противните му бивници и заострените му уши напомняха за зверовете, с които Тириън се беше сражавал по време на войната. Но нещо в позата и изражението на това същество беше различно. Сякаш тялото му беше превито от тежестта на старостта и имаше твърде много бръчки около очите. Оредялата му брада и традиционно високо вързана коса бяха прошарени. Докато повечето орки се кичеха с разнородни брони и ръкавици с шипове, този беше облечен само в грубо съшити кожи и мръсни панталони. Спокойната увереност и сигурната бойна стойка ясно показваха, че оркът не е свиреп младеж, а по-скоро опитен ветеран. Въпреки напредналата си възраст, той всъщност беше по-опасен от всеки друг орк, който Тириън беше виждал.

Огромното създание стоеше неподвижно, сякаш чакаше Тириън да направи първия ход. Тириън бързо огледа дърветата, за да е сигурен, че няма други орки, които се готвят за нападение. После отново погледна към орка и забеляза, че не е помръднал и на милиметър. Оркът кимна, потвърждавайки, че е сам. Сериозният поглед на съществото накара Тириън да разбере, че очаква пълното му внимание, преди да се хвърли в битка.

Обзет от силно безпокойство заради спокойното излъчване на орка, Тириън се втурна напред. Оркът ловко отстъпи встрани, избягвайки първия удар и завъртя огромната си секира. Инстинктивно Тириън се наведе под яростния замах, претърколи се и зае стабилна позиция. В първия удобен момент той замахна с меча си към незащитения корем на орка. Съществото умело парира удара с дръжката на секирата си и отскочи назад, освобождавайки си повече

място за маневри. Тириън го заблуди с десен замах и завъртя меча си в помитащ обратен удар. За миг оркът остана изненадан от хитрия ход, завъртя се в обратна посока и стовари секирата си с висок бърз замах, който трябваше да разсече Тириън на две. Тириън се изтърколи и секирата се заби на сантиметри от него. Двамата отново се изправиха, заеха отбранителна позиция и се загледаха един в друг. Тириън трябваше да признае, че оркът беше толкова страшен, колкото всеки друг, с когото се беше сражавал. Свирепата усмивка, която се появи на противното лице на орка, явно показваше подобно отношение към уменията на Тириън.

* * *

Двамата започнаха да се дебнат, преценявайки силните и слабите си страни. Тириън отново остана изненадан от спокойствието и съсредоточеността на орка. Всеки друг орк би се хвърлил безотговорно напред, предпочитайки дивата и свирепа сила пред финеса на тактическите маневри. Този орк, обаче, показваше забележителни умения и самоконтрол.

За миг Тириън се зачуди дали наистина може да победи съществото. За част от секундата той се притесни, че умореното му тяло и забавените му рефлексии ще го предадат в критичния момент. В съзнанието му нахлуха мисли за любимата му съпруга и син, които щяха да останат сами, и като че ли се обезкуражи. Тириън изсумтя иронично, отърси се от съмненията си и стисна оръжието си. Беше се изправял пред смъртта стотици пъти. Имаше работа за вършене. Той се успокои и се увери, че бойните му инстинкти действат безотказно, както винаги. Освен това притежаваше и силата на Светлината. Без значение колко внушителна беше бойната готовност на орка, за него той си оставаше създание на мрака — заклет враг на хората и затова трябваше да умре.

* * *

С твърда решителност Тириън се хвърли към орка и замахна с всичката сила, която успя да събере. Оркът се принуди да отстъпи пред атаката на паладина. Тириън избутваше орка назад, докато усети, че ръката, с която държи меча, сякаш щеше да избухне в пламъци. Оркът успяваше са блокира и контрира голяма част от ударите на паладина, но загуби равновесие от един ловък замах. Тириън успя да отвори широка рана на бедрото на звяра, който се строполи в прахта. Старият орк силно изрева, удряйки се в твърдата земя. Той стисна окървавения си крак и се опита да се изправи, очаквайки Тириън да се възползва от несигурното му положение. За голяма изненада, обаче, Тириън отстъпи назад и му кимна, давайки му възможност спокойно да се изправи. Оркът примигна учудено.

Тириън беше паладин — Рицар на *Сребърната ръка*^[5] — и за него покосяването на паднал враг в единична схватка безспорно беше непочтено. Свещеният кодекс на Ордена му повеляваше да остави орка да си отдъхне. Той отново кимна на орка и го подкани с жест да се изправи. Стисвайки от болка жълтите си зъби, оркът бавно се добра до секирата си и се изправи на крака. Известно време двамата останаха вторачени един в друг. Оркът леко се изпъна рамене и допря юмрук до сърцето си. Явно е поздрав, помисли си Тириън. Сега беше негов ред да примигне от изненада. Определено досега никой орк не го беше поздравявал по време на битка и осъзна, че сигурно има какво още да научи за свирепите същества. Но въпреки това, оркът си оставаше враг. Тириън му кимна с разбиране към орка и отново вдигна меча си.

Този път оркът нападна пръв. Неспособен да носи огромната си тежест с ранен крак, той бе принуден да се засили към паладина с къси яростни подскоци. Държейки с една ръка страховитата си секира, той замахна гневно към Тириън. Паладинът се оказа натясно, за да избегне удара и отстъпи назад към входа на кулата. На косъм от смъртоносния удар, Тириън се хвърли в стаята на стражата през отворената врата. За миг се зашемети и изрева от болка, когато острата като бръснач секира се стовари върху лявата му ръка. Опитвайки се да потисне болката, той успя да посече откритата ръка на орка. Изненаданият орк изви от ярост, а секирата му издрънча върху каменния под. Тириън нападна с надежда битката да свърши възможно най-скоро.

В същия момент оркът грабна една греда и я засили към приближаващия паладин. Тириън се отмести, виждайки как гредата

полита и описва лека дъга във въздуха. Тя се разби в полуразбитата стена и от високия таван се посипаха прах и камъчета. Другите греди заскърцаха, разместени от тежестта на стените. Тириън продължи атаката, разцепвайки на трески временното оръжие на орка. Осъзнавайки критичната ситуация, оркът захвърли остатъка от гредата и се нахвърли върху Тириън, разперил мускулестите си ръце. С яростен рев огромният орк посегна към гърлото на Тириън. Паладинът успя да пронизе орка още веднъж, преди съществото да се стовари върху него с цялата си тежест. Двамата съперници се блъснаха в паянтовата стена, а разнебитеният таван най-сетне поддаде и се срути отгоре им.

* * *

Тириън се събуди от звука на скрибуцащо дърво и тропот на камъни. Примигна, докато дебелият облак прах около него се послегна. Всичко в порутената стая на стражата беше потънало в мрак. Тялото му беше вкочанено, но усещаше силно напрежение в гърдите си. Щом прахът се слегна, той успя да види, че е затиснат от огромна разцепена греда. Краката му също бяха затрупани от големи каменни парчета. Той трескаво се заоглежда за следа от орка. Беше напълно беззащитен, ако съществото решише да го довърши. Тириън се присегна надолу, сграбчи гредата и я повдигна с всичката си останала сила. Тя се търкулна настрани и се удари в камъните.

Изведнъж цялото му тяло се изпълни с болка. Зави му се свят, а от отворената рана на ръката му ценната кръв изтичаше по пода. Опита се да се повдигне и усети остра болка от счупените ребра, които застъргаха едно в друго. Десният му крак също изглежда беше счупен под тежките каменни късове. Потрошеното му тяло пулсираше от болка и изтощение и Тириън имаше чувството, че всеки момент ще изгуби съзнание. Чуваше как останалите стени скърцат и стържат. Цялата кула щеше да се срути. Тириън бавно губеше съзнание, но усети някакво раздвижване зад гърба си. Опитвайки се да остане буден, той едва се обърна и видя страшните зелени ръце на орка да се протягат към него. Ужасеният му вик потъна в мрака, който го обгърна.

[1] Хартглен — **Hearthglen** (англ.) — сърцето на долината — Б.пр. ↑

[2] Фордринг — **Fordring** (англ.) — ford (брод); ring (кръг, пръстен) — Б.пр. ↑

[3] Мирадор — **Mirador** (англ.) — прозорец, балкон към голяма гледка — Б.пр. ↑

[4] Носителят на светлината — **the Lightbringer** (англ.) — Б.пр. ↑

[5] Сребърната ръка — **Silver Hand** (англ.) — Б.пр. ↑

ДВЕ ВЪПРОСИ БЕЗ ОТГОВОРИ

През отворения прозорец на купола на катедралата се изливаше слънчева светлина. Прашинки прах се извиваха в спираловиден танц, раздвижвани от лекия полъх на вятъра, който проникваше в грандиозната зала. Пред огромния трикрилен прозорец със стъклопис имаше редици от огромни бели свеци. Стъклописът изобразяваше горд и величествен воин. Хиляди дребни цветни стъкълца изграждаха широките черти на мъжа и благородната му осанка. Под сияйния си златен ореол мъжът държи с едната си ръка мощен боен чук, а с другата — книга с кожена подвързия. На корицата ѝ има надпис: „Esarus thar no'Darador“ — „Служим с кръв и чест“.

Тириън Фордринг погледна към цветния образ и усети как духът му се повдига. Коленичил върху красиво гравирания подиум, той смирено наведе глава за молитва. От лявата му страна стояха мирно група навъсени мъже в бели роби. Те бяха духовници — воини жреци — които бяха дошли от региона Нортшир. Благочестивите мъже бяха тук, за да предложат помощ и духовна подкрепа на Тириън в случай на нужда. От дясната му страна стоеше друга група мъже, облечени в блестяща тежка пълна броня. Те бяха Рицари на Сребърната ръка — Паладини. Бляскавите паладини бяха защитниците на Лордерон и Алианса. Те също бяха тук в подкрепа на Тириън, който беше най-новото попълнение в свещения им орден. Пред него имаше широк олтар, който лежеше под огромния стъклопис на прозореца. Слънчевата светлина попадеше точно върху олтара, където друг мъж в роба седеше мълчаливо с огромна книга в скута. Тириън не знаеше кои точно бяха останалите хора в катедралата, които нетърпеливо бърбореха зад него, чакайки церемонията да започне.

Мъжът до олтара вдигна ръка, давайки знак на всички присъстващи да запазят тишина. Тириън притаи дъх. Това беше дългоочакваният момент. Мъжът в робата се изправи и бавно се приближи към коленичилиия Тириън. Архиепископът спря до подиума и

отвори огромната книга, която държеше. С гръмовен глас Архиепископът зачете:

„Събрали сме се в името на Светлината, за да вдъхнем сили на нашия брат. Чрез милосърдието ѝ той ще се прероди. Чрез властта ѝ той ще просвети народа. Чрез силата ѝ той ще се сражава с мрака. И чрез мъдростта ѝ той ще поведе братята си към вечните дарове на рая.“ След като изрече тези думи, Архиепископът затвори книгата и се обърна към мъжете от ляво. Вълнение обзе Тириън. Пое си дълбоко дъх и се опита да се съсредоточи върху тържествения момент.

„Духовници от Нортшир, ако намирате този мъж за достоен, благословете го“ — каза Архиепископът с тържествен глас. Един от мъжете с бяла роба пристъпи напред, а в ръцете си държеше бродиран тъмносин епитрахил. Той се приближи до подиума и почтително положи благословения епитрахил около врата на Тириън. После потопи пръст в малко шишенце със светено масло и помаза запотеното чело на Тириън.

„В името на Светлината, нека братята ви са излекувани“, прошепна духовникът. После се поклони и се върна на мястото си сред своите хора.

Архиепископът се обърна към мъжете от дясно и отново изрече: „Рицари на Сребърната ръка, ако намирате този мъж за достоен, дайте му благословията си.“

Двама от бронираните мъже пристъпиха гордо напред и застанаха тържествено пред подиума. Единият от тях държеше огромен боен чук за две ръце. Сребърната глава на чука беше инкрустирана със свещени руни, а дръжката беше грижливо обвита в синя кожа. Тириън се възхити от изключителната изработка и красотата на оръжието. Рицарят положи чука върху подиума пред краката на Тириън. После се поклони и се върна на мястото си. Вторият рицар, който носеше чифт раменни брони, пристъпи и погледна Тириън в очите. Той беше Сайдан Датроуен, един от най-близките му приятели. По лицето на рицаря се четеше гордост и вълнение. Тириън се усмихна с благодарност. Видимо овладявайки се, Сайдан постави броните върху раменете на Тириън и изрече с твърд глас: „Със силата на Светлината нека враговете ти погинат.“

Щом изрече това, Сайдан намести броните така, че синият епитрахил да се спуска изпод тях. После отстъпи и се върна при останалите рицари. Сърцето на Тириън биеше лудо. Беше преизпълнен с толкова радост, че едва не се замая. Архиепископът пристъпи напред и постави ръка върху главата на Тириън.

„Изправи се и бъди признат“, каза той.

Тириън се изправи горд от невероятната чест, която му беше оказана. Архиепископът погледна към Тириън и после отново зачете от книгата.

„Ти, Тириън Фордринг, заклеваш ли се да защитаваши честта и кодекса на Ордена на Сребърната ръка?“

„Заклевам се“, отговори искрено Тириън.

„Заклеваш ли се да приемеш милосърдието на Светлината и да разпространяваш мъдростта ѝ сред хората си?“

„Заклевам се.“

„Заклеваш ли се да се бориш със злото под каквато и да е форма и да защитаваши невинните със собствения си живот?“

Тириън преглътна тежко и кимна, казвайки: „С кръвта и честта си, заклевам се“. После издиша, силно развълнуван.

Архиепископът затвори книгата и се върна до средата на олтара. Обърна лице към всички гости и каза:

„Братя... всички, които сте се събрали тук, за да станете свидетели, вдигнете ръце и нека Светлината озари този мъж.“ Всички духовници и рицари вдигнаха десните си ръце и ги насочиха към Тириън. За негова изненада, ръцете им започнаха да светят, излъчвайки златисто сияние. Той реши, че заради вълнението очите му го лъжат. Но, докато гледаше изумено, слънчевата светлина, която се изливаше от тавана, започна да се движи бавно по пода. И като че в отговор на заповедта на събралите се хора, светлината озари Тириън. Почти заслепен от силното сияние, Тириън усети как тялото му се затопля и изпълва с енергия от свещената сила. Божествен огън възпламени всяка частица от тялото му. Той почувства живителната енергия, която изпълни ръцете му — енергията, която можеше да излекува всяка рана и всяка болест. Тириън се замисли дали тази енергия може да изгори и прокълнатите души на мрака. Несъзнателно той потръпна.

Изпълнен с надежда и радост, Тириън коленичи и хвана мощния чук — символа на свято то си призвание. Сълзи от радост се стекоха по лицето му и той вдигна очи към Архиепископа, който му се усмихна топло.

„Стани, Тириън Фордринг, паладин и закрилник на Лордерон. Добре дошъл в Ордена на Сребърната ръка.“

Изведнъж избухнаха възторжени викове. От високите балкони прозвучаха тропнети, а радостната какофония отекна в огромната Катедрала на Светлината.

* * *

Тириън се стресна и се събуди. През прозореца влизаше звукът от весел детски смях. Навън се чуваха познатите шумове от търговските срещи, които се провеждаха с крепостта Марденхолд. Той си беше у дома, в собственото си легло. Тириън поклати замаяната си глава, чудейки се колко време е спал. Чаршафите му бяха подгизнали от пот, а тялото му намирисваше така, сякаш не се беше къпал от седмица. Главата му пулсираше толкова силно, като че ли щеше всеки миг да се пръсне. Той въздъхна тежко и си спомни, че е било само сън. Опита се да си спомни подробности от съня си, но заради неспирното туптене в главата си успя да възстанови само откъслечни моменти: мъж в роба, блестящ чук, зъл орк... Зъл орк? Предположи, че е сънувал посвещението си за паладин, но на онази прекрасна церемония със сигурност нямаше орки. Лека-полека в съзнанието му започнаха да изплуват още образи. Имаше битка между него и орка... и той самият беше загубил. Глупости, помисли си той. Тириън реши, че с възрастта сънищата му стават все по-невероятни.

Повдигна глава от запотената възглавница и опита да стане от леглото. Прониза го разкъсваща болка и той се задъха. Отметна одеялото и видя, че тялото му от гърдите надолу е превързано. Навсякъде имаше натъртвания и леки наранявания. С изненада откри, че ръката му също е превързана. Обезумял, той се опита да си припомни какво се беше случило. Наистина ли се бе сражавал с орк? По някаква странна причина паметта му беше смътна и слаба. Лицето

му се изкриви от болка, докато с мъка ставаше от леглото. Наметна се с халат и се запъти към дневната в личната си квартира.

Младата му съпруга, Карандра, седеше тихо в големия плюшен стол до прозореца с ръкоделие в ръцете. Щом го видя, тя захвърли бродерията си и се затича да го посрещне. Прегърна го нежно, внимавайки да не го притиска твърде силно.

— Благодаря на Светлината, че се събуди — каза тя.

По нежните ѝ младежки черти бяха изписани едновременно облекчение и загриженост. Сините ѝ очи, както винаги, сякаш виждаха през него. Той се усмихна и я целуна нежно по челото. Сигурно за хиляден път се възхити от красотата ѝ.

— Започвах да се чудя дали няма да проспиеш половината година — каза тя.

Веждите му се извиха въпросително, докато докосваше меката ѝ златиста коса.

— Какво искаш да кажеш? От колко време спя? — попита той.

— Почти четири дни — отвърна тя.

Тириън примигна изумен.

— Четири дни — промърмори сам на себе си.

Това обяснява смътните спомени, помисли си той.

— Карандра, какво се е случило с мен? Защо съм спал толкова дълго?

Тя сви рамене и леко поклати глава.

— Не сме сигурни какво е станало — отвърна тя. — Сутринта тръгна на лов и се забави с часове. И понеже никога досега не се бе случвало, се притесних да не би да се е случило нещо лошо. Затова изпратих Ардън да те потърси.

Тириън се усмихна. Ардън беше капитан на крепостната стража и може би най-верният му приятел. Трябваше да се досети, че Ардън е тръгнал да го търси. Карандра продължи:

— Той тъкмо тръгваше, когато те видя на гърба на Мирадор. Каза, че си бил в безсъзнание и си бил вързан за седлото с юздите.

Тириън се хвана за главата с двете си ръце.

— Вързан за седлото? В това няма никаква логика — каза уморено той.

Тя постави хладната си ръка върху челото му, за да го успокои.

— Имаш счупени ребра и ръката ти е тежко ранена. Уплашихме се, че може да си бил нападнат от подивяла мечка. Бартилас се погрижи за раните ти веднага, щом Ардън те доведе тук.

Тириън се отпусна тежко в стола й. *Бартилас? Бартилас се е погрижил за раните му?* Младежът съвсем наскоро беше посветен като паладин и Тириън се изненада да чуе, че толкова бързо е развил силите си. Понякога арогантен, но отдаден, Бартилас беше назначен като заместник на Тириън — приемник Лорд Паладин на Хартглен. Тириън беше запознал младия паладин с правилата на Свещения Орден и го беше инструктирал според протоколите на политическата арена. Въпреки че се радваше, че младежът е успял да го излекува, Тириън имаше по-важни неща, които да обмисли. Наистина ли се беше сражавал с орка?

Карандра коленичи до него.

— Лечението на Бартилас ти се отрази тежко, а него го изтощи напълно. Докато спеше, няколко пъти бълнуваше — продължи тя.

Той я погледна въпросително.

— И?

— Ами — започна тя със загрижен поглед, — бълнуваше нещо за орки, Тириън. Казваше, че в Хартглен има орки.

Той се облегна изтощено в стола. Спомените от страшната среща бързо нахлуха в главата му. Битката е била истинска. Той погледна жена си в кристално-сините очи и кимна тъжно.

— Наистина беше орк — каза той.

Карандра зяпна и се отпусна върху краката си.

— Светлината да ни пази — промълви тя.

Точно тогава вратата се отвори с трясък и вътре се втурна с подскоци петгодишният Таелан.

— Татко! Татко! — развика се той и се затича към родителите си.

Карандра се изправи, а Таелан се хвърли в скута на баща си. Тириън изохка, когато малкото момче се притисна в ранената му гръд.

— Таелан, момчето ми, как си? — попита той, прегръщайки го силно.

Таелан засия и се усмихна срамежливо, свивайки рамене.

— Слуша ли майка си?

Таелан кимна въодушевено.

— Доста е изпълнителен понякога — гръмна силният глас на Ардън откъм входната врата. — Но е неконтролируем като баща си.

Карандра се усмихна топло на верния страж, който влизаше в стаята.

— Надявам се, че не ви притеснявам. Видях, че Таелан се е затичал насам като бесен огър и реших да го настигна, преди да те е събудил, Тириън. Явно напразно съм се притеснил.

Тириън изохка, докато се изправяше се с Таелан в ръце и пристъпи да поздрави стария си приятел. Двата сърдечно си стиснаха ръцете.

— Карандра ми каза, че трябва да ти благодаря, задето си ме довел в крепостта. Честно да си призная, Ардън, ако оставях по една златна монета всеки път, когато си ме измъквал от беда...

— Глупости. Просто доведох коня ти. Ако трябва да благодариш на някого, това е Бартилас. Напълно се изтощи, докато се опитваше да те излекува. Добре са те ступали, стари друже. И все пак се радвам да те видя отново сред живите. Известно време бяхме доста поуплашени.

— Знам — каза Тириън. — Трябва веднага да обсъдим нещо.

Ардън кимна и погледна настрани към Таелан и Карандра. Улавяйки намека на капитана, Карандра взе Таелан от ръцете на Тириън и каза:

— Оставям ви насаме, тогава. Имате да подготвяте някакъв план, а този малкият има нужда от следобедна дрямка.

Тя целуна детето по бузата. Таелан, скимтейки недоволено, се опита да се освободи от ръцете на майка си. Карандра се засмя леко.

— Същият като баща си.

Тириън и Ардън също се усмихнаха, а тя тръгна към вратата.

— Ще се видим по-късно, синко — каза Тириън, гледайки ги как излизат.

Щом останаха насаме, той се обърна към Ардън със загрижен поглед.

— Беше орк, Ардън. Със сигурност е още жив. Доколкото можах да разбера, той е сам. И, докато узнаем повече, искам това да си остане между нас и който още е присъствал на завръщането ми. Не желая да хвърлям в паника целия регион особено ако е било единичен случай.

Ардън видимо силно стисна зъби.

— Това вече може да е проблем, милорд. С Бартилас бяхме до теб, докато спеше. И двамата чухме брътвежите за орка — каза той.

Тириън се намръщи, а Ардън продължи:

— Познаваш Бартилас колкото и аз. Щом чу думата „орк“, изхвърча разярен и започна да свиква целия полк, за да прочисти района от зверовете. Трябваше да седна отгоре му, за да го спра и успокоя.

— Оценявам ентузиазма на младежа, но тази негова страст може да се окаже проблем — каза огорчено Тириън.

— Това е меко казано — добави Ардън и се усмихна.

И двамата мъже отдавна знаеха за почти фанатичното желание на Бартилас да се бие с орки. Родителите му бяха убити от орки по време на войната и той бе останал травмирано и неутешимо сираче. Решен да се бори със злото на орките докато е жив, Бартилас се беше отдал на усилен тренировки и обучение. Но, за съжаление, младежът беше посветен като паладин едва след края на войната. Въпреки тренировките и подготовката си, Бартилас се измъчваше, че не е получил шанс да отмъсти за родителите си. Освен това той смяташе, че единственият начин да заслужи уважението на висшестоящите е да изцапа ръцете си с кръв в битка, както бяха сторили те по време на войната. Бартилас мечтаеше да стане велик герой и да отмъсти на съществата, които му бяха отнели семейството.

Въпреки че съчувстваше на младия паладин, Тириън знаеше, че този начин на мислене може да се окаже пагубен.

— Съмнявам се, че е премълчал за пристигането ми, особено след като е видял раните ми. Колко души знаят за това, Ардън? — попита загрижено Тириън.

— През последните няколко дни из крепостта се носят всякакви слухове. Аз поне чух какво ли не — от внезапно нападение на група орки до цяла организирана армия, готвеща ново нашествие. Знаеш как е. Хората се ужасяват от мисълта за завръщането на Ордата. А Бартилас пък се притеснява, че няма да може да ги победи съвсем сам, в случай че се появят — обясни Ардън.

Тириън го потупа насърчително по рамото.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам — каза искрено Тириън.

— Свикай съветниците ми. Трябва да обсъдим това с тях.

Ардън се поклони и се обърна към вратата. Тириън се прокашля.

— Ардън — каза тихо той. — Едно последно нещо...

Ардън спря на място и застина.

— Видя в какво състояние бях, когато ме откри, нали?

— Да — отвърна Ардън.

— Няма как да съм се вързал сам за Мирадор и да съм се добрал до тук.

— Не, милорд. Няма начин.

— И не видя никого покрай мен? Никой, който е можел да ми помогне, да доведе коня ми?

— Не, милорд. Нямах никого. Дори по-късно излязох, за да потърся следи, но нищо не открих. Някой със сигурност те е вързал за коня, но, кълна се, нямам представа кой е бил — довърши Ардън.

Тириън кимна и му даде знак да си върви.

Останал сам, Тириън се замисли кой би могъл да е спасителят му. Доколкото знаеше, единствените двама души в гората онази сутрин бяха той самият и оркът. Така че Тириън всъщност се чудеше дали оркът не го е спасил. Опитът му с орките го караше да отхвърли идеята. Тези зверове не разбираха от чест. От това, което беше виждал с очите си, те никога не биха изневерили на природата си, за да покажат милост към друго същество, още по-малко към омразен враг. И все пак, въпреки убежденията си, инстинктите на Тириън му казваха, че наистина е бил оркът.

* * *

В залата на съвета трепкаха свещи. В средата имаше голяма дъбова маса, покрита с огромна карта, която описваше най-подробно земите на Хартглен. Около масата седяха шестима мъже, които разговаряха помежду си. Начело на масата беше Тириън, който тихо се взираше в тази част на картата, която показваше горите около изоставената кула. Погълнат от мислите си, Тириън не проявяваше интерес към общите приказки на съветниците. Той не можеше да се отърси от натрапчивия въпрос — кой го бе спасил и довел коня му до дома? Ясно си спомняше, че оркът го поздрави, когато получи възможност да се съвземе по време на битката им. Може би все пак

звярът имаше някакво чувство за чест. Не, трябва да е станала някаква грешка, помисли си Тириън. Орките бяха зли и диви. Те нямаха обноси и не проявяваха състрадание, напомни си той. Но все пак сърцето му казваше, че оркът го е спасил.

Мислите му бяха прекъснати от отварянето на вратата, през която влезе висок и слаб млад мъж. Сияещ в сребърната си броня и с тъмозелена мантия, спускаща се зад гърба му, Бартилас изглеждаше като истински паладин. Въпреки че беше почти трийсет години по-млад от Тириън, Бартилас почиташе клетвата си на рицар на Сребърната ръка толкова всеотдайно, колкото и по-възрастния паладин. Както винаги, Бартилас вървеше изискано, едва забелязвайки присъствието на другите мъже в стаята. Рязко и някак високомерно, Бартилас рядко обръщаше внимание на някой, който не е благословен от Светлината.

Тириън се изправи и поздрави младия мъж.

— Поздрави, Бартилас. Благодаря ти, че си ме излекувал. Ако не беше ти, сигурно щях да съм на път да се слея със Светлината — каза Тириън, докосвайки все още натъртените си ребра.

Въпреки че раните му бяха напълно заздравели, тялото му още беше слабо. Бартилас поклати небрежно глава и отвърна на поздрава на Тириън.

— Няма нищо, милорд. Постъпих така, както и Вие щяхте да направите, ако бях на Вашето място. Много ми се искаше аз да съм този, който е трябвало да се изправи срещу орка. Ако бях аз, главата му сега щеше да украсява стените на крепостта.

Тириън забеляза някои от съветниците да си разменят въпросителни погледи. Както обикновено, ентусиазмът на младия паладин граничеше с наглост. Тириън се усмихна спокойно на младежа.

— С което, разбира се — продължи Бартилас, — не искам да кажа, че Вие не сте могли да надвиете звяра, милорд.

— Е, сигурен съм, че ти поне щеше да всееш у него страх от Алианса, Бартилас. Но при всички положения, засега не желая никой от вас да обсъжда този въпрос с никого. Предпочитам да не тревожим хората, преди да разберем с какво всъщност си имаме работа — каза Тириън.

Бартилас едва не се задави.

— Милорд, моето уважение, да не би да предлагате просто да си стоим, докато врагът дебне свободно из земите ни? Трябва незабавно да прочистим горите! Всяка загубена секунда може да даде достатъчно време на орките да...

Тириън го прекъсна:

— Мислиш, че там има много орки, така ли, Бартилас? Аз бях там и не видях други. Няма да мобилизирам войската, докато не потвърдим фактите. Сега не е време да скачаме на бой със сенки. Трябва да запазим спокойствие и да бъдем нащрек.

— Бой със сенки? Оркски сили някак са проникнали в земите ни, един от тях Ви пребива, а Вие искате да запазим спокойствие? Това е лудост!

Някои от съветниците ахнаха от дързостта на младежа, но Бартилас продължи с неукротима сила.

— Трябва да мобилизираме бойна група веднага!

Тириън стисна юмруци и се опита да овладее тона си. Съветниците, които мълчаха по време на разгорещения разговор, изглеждаха възмутени от неуважителното поведение на Бартилас.

— Внимавай как ми говориш, момко! Все още управлявам този регион и като паладин съм твой пряк началник. И докато съм такъв, ще действаме така, както аз сметна за правилно. Ти ще се подчиняваш и ще останеш в крепостта, докато не наредя нещо друго. Ясен ли съм? — изрева Тириън.

Бартилас стоеше бесен до него.

— Надявам се и се моля на Светлината, милорд да не е прекалено потресен от неотдавнашното си преживяване, за да се страхува да изпълни очевидния си дълг.

— Това беше достатъчно, Бартилас! Отиде твърде далеч! — извика един от съветниците.

Изпълнен с гняв, Тириън пристъпи към младия паладин и го погледна право в очите.

— Сега може да напуснеш залата — каза му той.

Бартилас преглътна яда си, окопоти се и видимо се успокои.

— Разбира се, милорд — отвърна той със сдържан тон. — Ще очаквам заповедите Ви.

После се поклони и излезе от стаята.

— Да, сигурен съм в това — каза сурово Тириън.

Всички си отдъгнаха, когато напрежението в стаята утихна. Тириън уморено потърка очи и седна на мястото си. Един от съветниците се обади:

— Милорд, той е нетактичен, но по сърце е добър човек. Сигурен съм, че не е искал да...

— Знам какъв е. И знам какво искаше да каже. Бартилас винаги се е поддавал на емоциите си. Те са това, което го прави изключителен паладин. Но, от друга страна, те му и пречат в подобни деликатни ситуации — отсече Тириън.

Той се почувства уморен като наистина стар човек.

— Когато се успокои, ще разбере. Винаги го прави.

— Но, милорд, ами ако е прав? Ами ако наистина има повече орки, които ни дебнат, а ние си стоим безучастно? — попита съветникът.

Тириън посочи с пръст мястото на картата, където се намираше изоставената кула.

— В никакъв случай няма да стоя безучастно, стари друже. Сам ще се погрижа за това.

Преди да получат възможност да продължат спора, той стана и тръгна към вратата, оставяйки съветниците да се споглеждат объркани.

— А при малката вероятност той да се окаже прав... дано Светлината да е на помощ на всички ни.

По-късно вечерта, Тириън седеше сам в просторната дневна на крепостта. Храната в чинията му беше изстинала и той небрежно я бодеше с вилицата си. Отново се беше замислил за орка. Наистина ли беше възможно той да е спасил живота му? Трябваше скоро да разбере. Ако Бартилас беше прав, всичко онова, за което се беше трудил, можеше много бързо да се срине.

Зад гърба си чу тихо трополене на малки крачета. Обърна се и видя сънливия Таелан да се появява от съседната стая.

— Не трябва ли да си в леглото, момчето ми? — попита той.

Таелан се покатери в скута му и радостно се загледа в него. Тириън се усмихна на сина си, мислейки колко много прилича на майка си. Песъчливорусата коса, големите сини очи... Наистина е красиво и невинно момче, помисли си Тириън.

— Зелените хора пак ли са тук, татко? — попита Таелан.

Тириън кимна и разроши косата му.

— Да, но ти не трябва да се тревожиш за това, сине. Тук, в крепостта, си на безопасно място.

— Ще се биеш ли със зелените хора, татко? — продължи детето. Тириън сбърчи чело.

— Още не знам, сине. Още не знам.

ТРИ ИСТОРИЯТА НА ЕДИН ВОИН

Тириън се събуди рано сутринта. Измъкна се внимателно от леглото, за да не събуди Карандра, облече се и слезе в кабинета си. Там, окачени върху украсена стойка, го чакаха доспехите му. Тежките сребърни брони, украсени с позлатени нишки, проблясваха на утринната светлина, въпреки многобройните драскотини и вдлъбнатинки по тях. *Бойните белези*, помисли си той. Всяка от тези драскотини можеше да бъде фатална рана, ако не беше достатъчно предпазлив през всичките тези години. Той безмълвно се надяваше късметът му да не го напусне в бъдеще, колкото и тревожно да е то.

Възможно най-тихо той си сложи броните една по една и ги закопча. Щом беше готов, се изправи пред високото огледало и се огледа. Изглеждаше както обикновено, въпреки малко повечето сиви коси около умореното му лице. Остана удивен колко добре му пасваше бронята след толкова много години. Трябваше да си признае, че се чувстваше някак неразрушим всеки път, щом я облечеше. Но все пак това бе младежко чувство. *Никой не е непобедим. Никой не живее вечно*, помисли си натъжено той.

Тириън пристъпи към каменната камина, изсечена в далечната стена и се присегна за чука, който беше поставен на дъбовата рамка над нея. Идеално изработеният чук легна удобно в ръцете му. Свещените руни, гравирани на металната глава, блестяха както винаги.

— При повече късмет, днес ще имам нужда от силата ти, стари друже — прошепна той.

Тириън мушна чука под ръката си и се запъти към конюшната на крепостта.

* * *

Слънцето тъкмо беше започнало да се показва над върховете на Алтерак, когато Тириън беше готов с оседлаването на Мирадор. Той намести чука в примката на седлото и се приготви да възседне опитния боен кон. Намести крак в стремето и изохка от болка. Ребрата още го боляха, а тежката броня му пречеше да повдигне собствената си тяло.

— Мога ли да попитам какво правиш? — чу се подозрително познат глас откъм тъмния вход на конюшната.

Тириън свали крака си от стремето и се обърна, за да види Ардън. Лицето на капитана на стражата беше строго, но и загрижено.

— Смятам да огледам останките от кулата. Ако орките планират да нападнат земята ми, сам ще открия доказателството за това — отвърна решително Тириън.

Ардън кимна.

— Чудесно. Тогава ще се приготвя и ще дойда с теб.

— Не желая компания. Това е нещо, което трябва да направя сам, Ардън — каза Тириън.

В гласа му имаше твърде решителна нотка, която още повече притесни капитана.

— Това не ми харесва, Тириън. Какво точно се опитваш да докажеш? Тръгваш сам толкова скоро след...

Тириън го прекъсна.

— След кое, Ардън? След поражението ми ли? — попита разгорещено Тириън.

Ардън наведе очи и помръдна нервно. Тириън възседна коня си, въздъхна дълбоко и отсече:

— Ще се върна след няколко часа. Наглеждай Бартилас докато ме няма. Имам усещането, че ще се опита да забърка някоя каша.

После пришпори Мирадор и препусна към дърветата в далечината. С нарастващо притеснение Ардън се загледа след господаря си. Той усещаше, че Тириън не му казва всичко.

* * *

Намирането на пътя до изоставената кула не се оказа толкова лесно, колкото Тириън предполагаше. Отне му часове да се лута из криволичещата планинска пътека. Сутрешната мъгла още се стелеше

по земята, но той все пак успя да различи разрушената постройка през дърветата. Щом я наближи, той забави хода си и се заслуша за сигнали за опасност. *Това не е мъдър ход*, мислеше си той — да се приближава към вражески лагер, без дори да има оръженосец до себе си. Тежкия ход на коня му и блестящата му броня достатъчно добре издаваха присъствието му дори на километри от тук. *Трябва да съм по-предпазлив*, помисли си той. Все пак имаше голяма вероятност оркът да не е бил сам онзи път. Но нещо му казваше, че не е било така. Нещо дълбоко в него му казваше, че няма от какво да се бои. Напълно безотговорно и дръзко Тириън се засили към основата на кулата и слезе от коня. Погледна нагоре и видя къде някогашните здрави стени са пропаднали навътре. Щетите по кулата бяха сериозни и той се зачуди как изобщо беше успял да оцелее. После се огледа за някакви следи от орка. Не видя никакви. Кулата изглеждаше напълно изоставена.

Нисък, гърлен звук го накара да се обърне и той видя орка, който седеше на един голям камък близо до дърветата. Съществуването изглеждаше спокойно, но огромната му секира беше на една ръка разстояние от него. *Значи и съществуването е предпазливо*, помисли си Тириън. Гордият паладин свали шлема си и го остави на лъка на седлото си. Големият кон изсумтя шумно, усещайки вълнението на господаря си. С крайчеца на окото си Тириън погледна бойния чук и се протегна към дръжката му. Оркът моментално грабна секирата си. Тириън веднага отдръпна ръката си и отстъпи настрани от коня. Оркът изръмжа тихо, успокои се и се усмихна разбиращо. Тириън си пое дълбоко дъх и бавно тръгна към него.

Докато се приближаваше, той осъзна, че може и напълно да греши. Може би съществуването наистина е имало намерение да го довърши. Може би някой друг по чудо го е спасил от рутещата се кула. Може би. Но той трябваше да разбере със сигурност по един или друг начин. Тириън спря на няколко крачки от орка и вдигна юмрук към сърцето си в знак на поздрав. *Това беше оркският поздрав, нали?* В отговор на това оркът вдигна изпънатата длан към прошарената си вежда.

— Така правят човеците, нали? — попита правилно той.

Гласът му беше дълбок и твърд, а произношението му беше безупречно. Тириън се смая и шокът се отрази на лицето му.

Страховитите черти на орка се изкривиха в нещо, което Тириън прие за усмивка.

— Ти... говориш езика ни? — попита разтреперано Тириън.

Старият орк го изгледа строго.

— Да не мислиш, че народът ми оцеля толкова дълго във вашия свят, разчитайки само на брутална сила? — попита той. — Твоят вид винаги е подценявал моя. Затова и загубихте първата война.

Тириън остана възхитен от създанието. Пред него седеше същество на мрака... зъл, кръвожаден звяр. А в същото време му говореше свободно и умно. Не се беше хвърлило да изтръгне сърцето му, както бе очаквал. Просто си седеше и го изучаваше със знаещите си очи. Тириън потръпна, чувствайки едновременно възхищение и погнуса. Без да се замисля, той зададе въпроса, който толкова го мъчеше:

— Трябва да знам. Ти ли ме издърпа от кулата и заведе коня ми до пътеката?

Старият орк се загледа в него за известно време и после кимна.

— Да — отвърна той.

Тириън въздъхна рязко.

— Защо го направи? — попита той. — Та ние сме заклетии врагове.

Оркът явно се замисли за момент.

— Имаш огромна чест за човек. Това поне разбрах от боя ни. Никой почтен воин не заслужава да умре като животно в капан. Не беше редно да те оставям така — обясни оркът.

Тириън не беше сигурен какво точно очакваше да чуе, но определено не беше подготвен за такъв отговор.

— Освен това — продължи оркът — достатъчно съм се нагледал на смърт.

Тириън наведе глава, опитвайки се да проумее думите на орка. *Това не може да е истина*, мислеше си той. Това същество е безмилостен дивак. Как може да говори така? И въпреки всичко Тириън знаеше, че оркът говори истината. Усещаше искреността му... а отвъд нея — дълбоко заровената болка и мъка. Като паладин той беше развил силно чувство на емпатия и усещаше силните емоции у другите. Това странно умение за пръв път му беше толкова полезно. Тириън се съвзе и просто се остави на течението.

— Тогава трябва да ти благодаря — започна той, чудейки се как точно да се обърне към съществото.

Усещайки смущението на Тириън, оркът каза:

— Аз съм Ейтриг, човеко. Можеш да ме наричаш Ейтриг.

С облекчение Тириън отвърна:

— Благодаря ти, Ейтриг. — Благодаря ти, че спаси живота ми.

Оркът кимна и се изправи. Тириън забеляза, че той върви, накуцвайки. Той осъзна, че раната, която му беше нанесъл по време на битката, явно се е инфектирала. Без да поглежда към Тириън, оркът закуцука към порутената кула.

— Аз съм Тириън Фордринг — започна паладинът. — Аз управлявам тези земи, Ейтриг, и трябва да знаеш, че твоето присъствие тук смущава много от хората, които разчитат на защитата ми.

Оркът се засмя тихо.

— Обзалагам се, че тези хора са спели спокойно, преди да ме откриеш — отвърна той. — Живея в тези гори от много години, човеко. Местя се постоянно, крия се и търся подслон. Много добре се справям с укриването от разузнавачите и рейнджърите ти.

Последните думи прозвучаха с лек присмех. Орките не обичаха елфите рейнджъри. Хитрите горски рейнджъри се бяха заклели да отмъстят на Ордата, след като орките унищожиха вълшебната им родна земя Куел'Талас. Тириън отново се зачуди дали Ейтриг казва истината. *Възможно ли е този орк да е останал незабелязан толкова дълго време?*

Ейтриг изсумтя и каза:

— Много лош късмет те доведе до мен.

— Сигурно — започна Тириън. — Но присъствието ти тук е голям проблем за мен. Хората ми ненавиждат твоя вид. Твоята раса донесе само мъка и хаос в тези земи. Ако те открият, ще те убият, без да им мигне окото. Как очакваш милост от мен? Как да ти позволя да останеш, след като знам какво са сторили твоите хора?

— Аз се отрекох от тях, човеко! Живея тук сам... в изгнание — каза уморено Ейтриг. — Повече не желая да плащам за греховете им.

— Не разбирам — отвърна паладинът. — Отрекъл си се от своите хора?

— Моите хора са изгубени — изсумтя оркът. — Честно казано, те бяха изгубени много преди да дойдат в този странен свят. Когато

Ордата най-накрая падна под вашите знамена, реших завинаги да ги изоставя.

Ейтриг се протегна и придърпа голямо каменно парче до себе си. Тириън се удиви от силата му. Трябваша поне двама здрави мъже, за да помръднат този камък. Оркът кимна на Тириън да седне и после сам кръстоса крака на земята. Тириън приседна върху гладкия камък.

— Много неща не знаеш за моите хора. Честта и гордостта им отдавна ги изчезнаха. Реших, че дългът ми към тях ще бъде изплатен, когато загинат синовете ми — каза Ейтриг.

— Синовете ти воители ли бяха? — попита Тириън.

Ейтриг се изсмя силно.

— Всички орки са воители, човеко — каза той, сякаш Тириън беше малко, неразумно дете. — Само това знаем. Но въпреки силата и храбростта на синовете ми, те бяха предадени от собствените си лидери. По време на последната война вождовете на клана ни се бореха помежду си за дребни неща. Веднъж, когато една от кървавите битки приключи, на синовете ми беше заповядано да се изтеглят от фронтната линия. Един от съперниците на вожда ни, с надежда да увеличи позицията на клана си в Ордата, отмени заповедта и изпрати синовете ми и братята им обратно, за да бъдат избити. Беше черен ден за клана ни... — каза замислено Ейтриг. — Черен ден за мен.

Тириън се замая. Той знаеше, че орките често воюват помежду си. Но дълбоката мъка на Ейтриг го трогна. Никога не си беше представял, че такова предателство може да бъде толкова покъртително за един орк.

— Тогава разбрах, че вече няма надежда. Покварата и враждебността бяха засенчили напълно духа на хората ми. Бях убеден, че е въпрос на време Ордата да се самоунищожи — каза Ейтриг.

— Откъде дойде тази поквара, Ейтриг? Кой тласна народа ти към това падение? — попита Тириън.

Ейтриг вдигна вежди и се замисли.

— По времето на дядо ми народът ни беше миролюбив и горд. Тогава имаше няколко десетки клана, които живеяха и ловуваха в дивата природа на нашия свят. Тогава всички бяха ловци — силни воители, които живеяха според кода на честта и почитаха духовете на елементите. В кръвта на дедите ми бушуваха гръмотевици и

светкавици! — каза гордо Ейтриг, потънал в спомени. — Мъдрите шамани ги водеха и поддържаха мира между клановете.

Тириън бе започнал да се захласва от думите на стария орк. Със сигурност няма друг човек, който да е чувал толкова много за историята на орките.

— И после? — попита загрижено Тириън.

Той се замисли дали Таелан се чувства по същия начин, когато му четеше приказки преди сън. Ейтриг продължи навъсено:

— Установи се нов ред, който целеше да обедини всички кланове и да ги превърне в силна нация. Много от шаманите се отказаха от древните традиции и започнаха да практикуват черни магии. Вече се наричаха *Вещери*^[1]. Използваха тъмните си сили за лоши цели, поквариха клановете и ги подтикнаха към ужасно насилие. След известно време все пак успяха да обединят народа ми — каза огорчено Ейтриг. — Под властта на Вещерите клановете бяха обединени... като яростна Орда. Благородните традиции на воините ни се опорочиха, за да служат на тъмни и потайни цели. Вещерите доведоха хората ми в твоя свят, човеко. Те ни изправиха на война срещу вас.

Объркан, Тириън поклати глава.

— И никой не се изправи срещу тях? От цяла раса на воители никой не е посмял да се пребори с тях? — попита разгорещено Тириън.

— Някои не пожелаха да се подчинят. Един от отцепническите кланове, воден от орк на име Дуротан, предизвика открито Вещерите и се опита да убеди останалите кланове в безумието им. Добре помня славния Дуротан. Той беше голям герой. За съжаление, малко орки се вслушаха в думите му. Вещерите имаха власт върху сърцата им и ги заслепиха. Заради смелостта му Дуротан и кланът му бяха прогонени. Чух, че години по-късно все пак вещерските убийци са го елиминирали. Така прави Ордата.

— Това е лудост — каза Тириън. — Ако хората ти почитат честта, както твърдиш, просто не мога да повярвам, че толкова лесно са се поддали на този контрол.

Ейтриг се намръщи и замълча известно време. Погледна със строги очи и отвърна:

— Някаква ужасна мощна сила ни облада тогава, човеко. Когато Дуротан беше отведен, страх и параноя обзеха хората ми. Никой не смееше да се противопостави на Вещерите.

Тириън се подсмихна иронично. Това разгневи Ейтриг и той избухна:

— Изправял ли си се някога пред волята на цяла нация, човеко? Поставял ли си под съмнение режим, знаейки, че неподчинението означава единствено и само смърт?

Тириън отмести поглед встрани. *Не*. Трудно можеше да си представи какво би било подобно нещо.

Ейтриг кимна, усещайки, че е бил разбран.

— Чувах се слухове, че Вещерите са се съюзили с демони, от които черпят адските си сили. Лично аз вярвам, че това е било така. Мракът, който завладя народа ми, не може да се е появил от сърцата им.

Тириън се напрегна. Спомни си, че беше чувал как орките са освободили демони, които да посеят страх в човешките редици. Самата мисъл го ужасяваше.

— Явно хората ти много са изстрадали, Ейтриг, още преди да разгневят моя народ — каза Тириън с нотка на гордост.

Ейтриг го стрелна с поглед.

— Въпреки всичко, мисля, че историята ти е невероятна. Опасявам се, че съм грешал за теб и хората ти в много отношения.

Ейтриг изсумтя като че от изненада и стана, за да се разкърши.

— Всъщност — продължи Тириън — ние с теб много си приличаме. И двамата сме стари воители, които са жертвали много за...

Ейтриг го прекъсна, размахвайки мускулестата си ръка.

— По нищо не си приличаме, човеко — изръмжа той. — Аз съм отстъпник, живееш в изгнание на враждебна земя! Ти си богат лорд, обичан от свободни хора и можеш да живееш, както си пожелаеш. Между нас няма нищо общо!

Смутен от изблика си, старият орк се намръщи и се извърна, загледал в далечината.

Тириън се замисли за миг върху думите му.

— Прав си, разбира се. Хората ни са във война. Затова трябва да те попитам, Ейтриг, кажи ми честно — има ли други орки в земите ми? Ордата планира ли отново да атакува региона?

Ейтриг въздъхна дълбоко и отново седна. Поклати тревожно глава и погледна Тириън в очите.

— Както ти казах, човеко, живея тук сам. Нямам никакво желание да контактувам с други от вида ми. Не съм виждал друг орк от години. И не мога да ти кажа какво планира Ордата сега. Мога единствено да те уверя, че този стар и разбит орк няма никакво намерение да нанася щети на крепостта ти или да те притеснява по какъвто и да е начин. Просто искам да бъда оставен на мира, за да изживея остатъка от дните си в самота. След цял живот на безсмислена война, единственото утешение за мен е мирът.

Тириън кимна.

— Като воин на честта, приемам думите ти, Ейтриг. И в знак на благодарност, че ми спаси живота, ще ти позволя тази самота. Стига да останеш скрит и да не безпокоиш хората ми, можеш да останеш тук колкото пожелаеш.

Ейтриг се усмихна недоверчиво.

— Мисля, че братята ти ще ме преследват, въпреки твоето решение, човеко. За тях аз винаги ще съм олицетворение на всичките им страхове — каза старият орк.

— И все пак аз съм техен владетел, Ейтриг. Те трябва да ми се подчинят. Искрено се заклевам като Паладин на Светлината, че тайната ти ще бъде запазена. Никой няма да те преследва, докато имам властта да го предотвратя.

За кратък миг Тириън съжали за твърде дръзките си думи. Той знаеше, че ще е изключително трудно да удържи на клетвата си, ако нещата се усложнят. Ако другарите му разберяха, че е дал подобно обещание, със сигурност щяха да го обявят за предател. Но въпреки това инстинктите му подсказваха, че това е правилното решение. Тириън се изправи решително.

Ейтриг въздъхна доволно.

— За честта ти, тогава — каза той, изправяйки се отново на крака.

Тириън забеляза куция му крак. Очевидно Ейтриг чувстваше огромна болка.

— За честта ми — отвърна Тириън, загледан в раната му. — Знаеш ли, Ейтриг, мога да излекувам тази рана. Имам тази способност — каза той.

Оркът се засмя, изненадан.

— Благодаря, но няма нужда — заяви той. — Болката е добър учител. Явно, въпреки всичките ми битки, все още има какво да науча.

Тириън се засмя сърдечно. Наистина започваше да харесва орка, когото само допреди час смяташе за отвратителен злодей.

— Може би някой ден ще мога да дойда, за да си поговорим отново. Трябва да призная, че изобщо не си това, което очаквах — увери го паладинът.

Огромните пожълтели бивници на Ейтриг сякаш се уголемиха от усмивката му.

— Нито пък ти си такъв, какъвто очаквах аз, човеко.

Тириън отново поздрави орка с жест и възседна с мъка Мирадор. Пришпори го и пое надалеч от погледа на орка.

* * *

В съзнанието на Тириън нахлуваха хиляди различни мисли, докато яздеше по извитата пътека към дома. Чудеше се дали не беше сгрешил, предлагайки убежище на орка в земята си. Въпреки всичко, беше дал дума, че ще запази тайната му. Каквото и да се случеше, беше заложил честта си да пази орка, и толкова.

Вече се смрачаваше, когато стигна до конюшната. Уморен, Тириън подаде юздите на коняря и влезе вътре. Искаше само да се наспи и да изчисти съзнанието си от днешното преживяване. Силна ръка сграбчи неговата, докато се канеше да отвори вратата към кухненските помещения. Тириън вдигна очи и видя, че го е спрял Бартилас. В очите му имаше блясък, който силно притесни Тириън.

— Милорд — започна Бартилас хладно, — трябва веднага да поговорим.

Тириън въздъхна.

— Много съм уморен, Бартилас. Може да говорим сутринта.

Бартилас стисна ръката му по-силно.

— Не мисля, че разбирате, милорд. Знаем къде сте били днес — отсече младият паладин.

Очите му не трепваха и държаха Тириън в ледените си дълбини. Тириън се зачуди дали Ардън го е предал, споделяйки с него задачата

си. Не, Ардън винаги му е бил верен.

— Знам, че знаеш — в Хартглен има орки, Тириън. Виждам го в очите ти. Моля се, за твое добро, да не прикриваш някаква важна информация.

Тириън настръхна. Можеше да понесе безочиято, но нямаше да позволи да бъде заплашван в собствения си дом от едно фанатично момче.

— Казах ти и преди, Бартилас, да се обръщаш към мен с подобаващо уважение — каза ядосано Тириън. — А що се отнася до опасенията ти, днес се уверих, че става въпрос за единичен инцидент. За момента е достатъчно да знаеш толкова. Предлагам да забравиш за случилото се и да не повдигаш повече въпроса. Сега ме пусни да мина, преди да си изпусна нервите.

Бартилас бавно пусна ръката му и отстъпи крачка назад. Пронизващият му поглед не се отдели от очите на Тириън. По-възрастният паладин се обърна рязко и влезе в крепостта.

Останал сам и объркан, Бартилас се намръщи.

— Това не е краят, милорд — прошепна на себе си младият паладин, стискайки юмруци. — Изобщо не е краят.

* * *

Тириън се запъти към покоите си. Церемониално свали бронята си и постави чука върху рамката на камината. После отиде в спалнята си и се стовари на леглото. Искаше само да успее да поспи няколко часа. Тъкмо намести глава върху възглавницата си, в стаята влезе Карандра. Тя се изненада да го види тук.

— О, прибрал си се — каза нежно тя. — Накъде избяга тази сутрин, Тириън. Питам Ардън, но той отказа да ми каже.

Гласът ѝ беше изпълнен с тревога. Тириън се напрегна. Точно сега нямаше желание да говори за орки. Беше дал дума на Ейтриг да запази тайната му и последното нещо, което искаше, беше да лъже съпругата си за действията си. Но, щом погледна очите ѝ, Тириън разбра, че тя няма да го остави на мира, докато не разбере цялата истина.

— Отидох да огледам мястото, където се бих с орка, Карандра. Трябваше да разбера дали има и други орки в земите ни — каза той раздражено. — Искях да отида сам, затова казах на Ардън да не споделя с никого.

Карандра се намръщи и скръсти ръце пред гърдите си. Така правеше всеки път, когато му беше ядосана.

— Отишъл си сам толкова скоро, след като си бил нападен? Как може да си толкова безразсъден, Тириън? Какво точно се опитваш да докажеш? Вече ни си младеж! — разгорещи се тя.

Тириън се сепна. Първо Бартилас, а сега и съпругата му.

— Войник съм повече години, отколкото ти си живяла, момиче! Последното нещо, от което се нуждая, е лекция как да изпълнявам задълженията си — изръмжа той.

Тириън рядко ѝ говореше така и Карандра не знаеше как да реагира в подобни моменти. Тя реши тактично да смени темата, за да спаси разговора.

— Откри ли това, което търсеше? — попита тя с възможно най-невинен глас.

Тириън се опита да се успокои, но знаеше, че този подход на разпит няма да задоволи и нея.

— Да — отвърна той. — Убеден съм, че инцидентът е бил единичен случай и няма от какво да се притесняваме.

Карандра се зарадва и седна на леглото до него. После взе ръката му в двете си ръце.

— Успокоих се. Това е прекрасно, Тириън, но откъде си толкова сигурен?

Сърцето на Тириън се сви. Не искаше да я лъже.

— Не мога да ти кажа, любов моя — отговори тихо той.

— Защо? Ако наистина няма причина за притеснение, както твърдиш, не виждам защо да не ми кажеш.

В гласа ѝ прозвуча нотка на обида.

— Въпрос на чест е, Карандра. Не мога да ти кажа — повтори той.

Тя се сепна, дръпна рязко ръцете си и се изправи пред него. Тириън очакваше да види мънии в очите ѝ.

— Чест. При теб всичко се свежда до това, Тириън! Вбесяваш ме точно по същия начин, както и онзи славолюбив Бартилас! Тази

толкова ценна чест по-важна ли е от собствената ти жена?

Тя скри лице в ръцете си, готова да зариде. Тириън вдигна очи към нея и отвърна възможно най-нежно:

— Не би ме разбрала, любов моя. Аз съм паладин. От мен се очаква много... — каза той с отслабващ глас, в който се долови нотка на самосъжаление.

Карандра свали ръце от лицето си и едва се сдържа да не го удари.

— Прав си, не разбирам! Но много добре знам какво се очаква от теб — извика тя, а по румените ѝ бузи се стекоха сълзи. — От теб се очаква да се държиш като мой съпруг, който не крие от мен малките си тайни, сякаш съм още малко момиченце. От теб се очаква да се държиш като отговорен лорд, който не се шляе сам, застрашавайки живота си!

Тириън погледна настрани, когато тя заплака.

— Трябва да си предпазлив и да пазиш живота си, за да може синът ни да не расте без баща — завърши тя.

Тириън стана и я прегърна.

— Знам, мила моя. Наистина поех ненужен риск, но трябва да ми се довериш, Карандра. Всичко ще бъде наред — успокой я той.

Тя избърса сълзите си и погледна лицето на съпруга си. Щеше да се опита да се довери на решението му. Щеше да му го каже, но тихо тупкане на малки крачета сигнализира, че Таелан е влязъл в стаята. Тириън и Карандра се обърнаха към вратата и видяха сънливия си син. Явно са го събудили с разгорещения си разговор.

— Карате ли се? — попита боязливо момчето, а сините му очи блестяха разтревожено.

Тириън отиде до него и го вдигна на ръце.

— Не, синко, майка ти просто се беше притеснила заради орките — успокой го той.

Таелан явно се замисли за миг.

— Татко, орките зли и жестоки ли са, както казват всички?

Тириън не беше подготвен за такъв директен въпрос. Той се замисли за искрения разговор с Ейтриг и се изненада, че вече не беше толкова сигурен. Със сигурност не искаше да лъже сина си. *Трябва да има надежда за бъдещите поколения.*

— Ами, сине, трудно е да се каже — започна бавно той.

Фокусиран върху Таелан, Тириън не забеляза недоверчивия поглед на Карандра. Момчето се заслуша внимателно.

— Мисля, че има и добри орки. Просто по-трудно се срещат — каза нежно Тириън.

Карандра не вярваше на ушите си. Потушеният ѝ гняв отново започна да се надига в гърдите ѝ.

— Наистина ли, татко? — попита Таелан.

— Така мисля — отвърна Тириън — Понякога трябва да внимаваме колко бързо съдим за хората, сине.

Момчето изглеждаше доволно от отговора. Карандра не беше. Въпреки всичко останало, за нищо на света нямаше да остави Тириън да пълни главата на сина ѝ с подобни глупости.

— Не му говори така! — изсъска тя. — Орките са безмозъчни зверове, които трябва да бъдат избити до крак! Как изобщо можеш да говориш така, знаейки какво причиниха на света ни? Какво ти става, Тириън? — извика тя, изтръгвайки Таелан от ръцете му.

Усещайки гнева на майка си, момчето се разплака. Тя го помилва гальовно по главата и се обърна да си върви.

— Не се тревожи, малкия — каза му тя. — Татко ти е просто уморен. Да го оставим да си почине, а? — продължи тя и бързо излезе от стаята, без дори да погледне Тириън.

Тириън остана сам, отиде до украсения поднос и си наля чаша охладено вино. Отпи една голяма глътка, седна тежко и се замисли колко бързо целият му свят се беше преобърнал наопаки.

[1] Вещер — warlock (англ.) — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ ЙЕРАРХИЯТА

Следващите два дни минаха спокойно в Хартглен. Слуховете за предполагаема заплаха от орките значително утихнаха. Тириън се успокои и помисли, че може дори да успее завинаги да остави цялата случка зад гърба си. Докато Ейтриг стоеше надалеч от хората, Тириън нямаше да се притеснява за вземането на каквито и да било мерки, с които да наруши обещанието си към орка. Той остана изненадан от това, че през последните дни Бартилас също се беше укротил. Но, въпреки мълчанието на младия паладин, Тириън усещаше, че Бартилас нямаше да кротува дълго, ако подозира, че в Хартглен има орки.

След неочакваното си отсъствие, Тириън доста бързо отново влезе в ролята си на управител. Монотонните му бюрократични задължения някак успяваха да държат мислите му далеч от съдбовната му среща с Ейтриг. Свободното време, което можеше да си позволи, той прекарваше с Таелан и Карандра. Изненадващо, съпругата му като че ли също беше забравила за последния им спор. Тя се държеше приветливо, както винаги, и нито веднъж не повдигна въпроса за орките. Тириън беше благодарен за мира и спокойствието. Последната седмица го беше заредила с достатъчно вълнение и тревога.

* * *

Слънцето беше достигнало зенита си в кристално-синьото небе. Тириън седеше на широкия балкон с изглед към конюшната на крепостта и огражденията за езда. Балконът в задната част на крепостта, предлагаше възхитителна гледка към величествените снежни върхове на Алтерак в далечината. Той наблюдаваше отвисоко как долу, в ограждението Карандра води малко бяло пони в кръг. На гърба на понито седеше Таелан, който явно много се забавляваше.

Момчето се смееше и размахваше ръце, подканвайки майка си да го води по-бързо и по-бързо. Карандра се смееше със сина си и му напомняше да държи здраво и с две ръце гривата на понито.

Тириън се загледа в тях. Те бяха сърцето на неговия свят и изворът на всичката радост в живота му. Нямаше да ги предаде. Дълго беше мислил върху последните думи на Карандра от онази вечер. Може би честта му в крайна сметка беше егоистична. Но дори да беше така, тя си оставаше неотменна част от него. Тя го определяше толкова ясно, колкото и лицето му. Като паладин той не можеше и нямаше да се откаже от нея. Всичко се основаваше на нея. Той просто се надяваше честта му никога повече да не застава между него и любимите му хора.

* * *

Тежките ботуши на Ардън изтропаха по каменния под на балкона. Капитанът на стражата се появи зад гърба на Тириън и се поклони. Тириън забеляза, че Ардън е задъхан. Явно верният му капитан беше тичал до тук. Тириън се изправи и го поздрави. Тогава видя, че лицето на младия мъж е преbledняло.

— Какво има, Ардън? Защо си се разбързал така?

Капитанът се опита да си поеме дъх.

— Търсих те навсякъде, милорд — каза той насечено. — Пред портите ни чакат гости.

Тириън се напрегна. За един кратък миг той се замисли за най-лошото. Определено гостите в крепостта бяха нещо обичайно. Единственото нещо, което Тириън предположи, че може да притесни Ардън, беше, че армия орки се катери по стените.

— Какви гости? Има ли някакъв проблем? — попита строго паладинът.

Ардън поклати глава и си пое дъх.

— Пратеник от Стратхолм, милорд. Лорд командир Датроуен е дошъл лично, ескортиран от цял полк. Иска веднага да говори с теб.

Тириън се сепна. *Лорд Датроуен е тук?* Командирът беше не само негов пряк началник, но и един от най-старите му приятели. Датроуен беше достоен водач и славен воин. Той и Тириън неведнъж бяха спасявали живота си един на друг във войната. Поради

многобройните им задължения двамата приятели не се бяха виждали от години. Но защо прочутият лорд беше бил толкова път от столицата за неочаквана среща, и то с толкова голям ескорт? Паника завладя Тириън. *Датроуен е научил за орките.* Това е единственото обяснение за визитата му. Тириън беше сигурен, че Бартилас го е информирал за наскорошната му среща с Ейтриг. Той издиша тежко и се съвзе. Потупа окуражително Ардън по рамото, погледна отново към съпругата и сина си долу и пое към главната порта.

* * *

Лорд командир Сайдан Датроуен имаше внушителна фигура. Беше висок почти два метра и сияеше в бляскавата си броня. Тъмносинята му мантия с позлатени краища покриваше широките му рамене и падаше царствено зад гърба му. Чертите на застаряващото му лице бяха белязани от дългите години на битки. Равно подстриганата му коса и късата му брада сивееха, но пронизващите му сини очи блестяха ясни и не издаваха възрастта му.

Когато видя Тириън, суровото изражение на Датроуен се разчупи и той сърдечно се усмихна. Спусна се към приятеля си и го прегърна силно. Тириън усети как въздухът му свършва. Мощният Датроуен почти го вдигна във въздуха. Датроуен се засмя дълбоко и гръмко.

— Тириън, друже, радвам се да те видя. Колко време мина, четири години?

Той пусна Тириън и паладинът застана сериозно.

— Почти четири години, милорд — отвърна той.

Датроуен се усмихна дяволито, потупа го по гърба и едва не го събори.

— Да не почваме с тези „милордски“ глупости! Ти си един от малкото живи мъже, които ме помнят като сопوليو хлапе. Ние сме равни — аз и ти — каза засмяно Датроуен.

Тириън се опита да се успокои и също се усмихна.

— Нека е по твоему, Сайдан.

Той потупа бронята на високия мъж и добави радостно:

— И аз се радвам да те видя.

Макар поведението на Датроуен да беше свободно и грубовато както винаги, в острия му поглед се четеше загриженост. Тириън погледна зад гърба му към редиците от бронирани мъже, които стояха на полето пред стените на крепостта. Сърцето му се сви. Въпреки че беше щастлив да види приятеля си, Тириън знаеше, че присъствието на толкова много войници е знак за голяма беда.

— Кажи ми, Сайдан, защо не ме извести за пътуването си? Можех да подготвя голямо пиршество, ако ме беше предупредил — каза Тириън, опитвайки се да поддържа ведър тон.

Датроуен кимна и разпери широко ръце.

— Извинявам се за неканените гости, Тириън, но имаме спешна работа. Затова реших да дойда възможно най-бързо. Но да оставим това за по-късно. Ще ти отнеме време да свикаш съветниците си — каза той с по-сериозен тон.

— Станало ли е нещо, Сайдан? На война ли отиваме? — попита Тириън, чудейки се какво точно да каже.

Датроуен го прониза с поглед и внимателно огледа лицето му.

— Дошъл съм да разбера точно това — отвърна той.

Не знае за Ейтриг, помисли си Тириън.

— Но сега искам да видя прекрасната ти съпруга и сина ти — каза ведро Датроуен. — Съжалявам, че не можах да дойда, когато се роди. Знаеш как е.

Тириън кимна.

— Той е добро момче. Бъдещ паладин — увери го той.

Тириън усети капчиците пот по челото си, опита се да се успокои и да се държи естествено. Имаше чувството, че Датроуен вижда през него и едва не подскочи, когато той избухна в силен смях.

— В това не се съмнявам. Подозирам, че родът на Фордринг винаги ще бъде тук, за да защитава Лордерон и народа му — каза усмихнато Датроуен.

Тириън също се усмихна и отвърна:

— Определено се надявам да е така.

* * *

Няколко часа по-късно съветниците на Тириън се бяха събрали в залата на съвета. Няколко от по-старшите офицери на Датроуен също бяха там. Бартилас, който изглеждаше особено развълнуван от идването на гостите, стоеше тихо в дъното на стаята. Лорд командир Датроуен беше седнал начело на масата до Тириън. В стаята се усещаше напрежение и всички очакваха да чуят спешния въпрос, който Датроуен беше дошъл да обсъди.

— Хайде сега — започна Датроуен, поглеждайки спокойно към Тириън. — Получих информация, че в Хартглен има орки. Каква точно е ситуацията?

Тириън преглътна с пресъхнало гърло.

— Милорд, преди няколко дни се натъкнах на оркски воин — започна той. — Макар че го раних тежко, бях повален, преди да успея да го убия. По-късно се върнах на мястото, където се бихме, за да установя дали е още жив и дали има други от неговия вид в земите ми. Съдейки по това, което открих, смятам, че е било единичен инцидент и няма други орки с него.

Положението му беше деликатно. Той не искаше да лъже висшестоящите, а и честта му не го позволяваше.

Датроуен се облегна в стола си, потри брадичката си и се замисли върху думите на Тириън.

— И предприе това разследване сам? — попита Датроуен.

Тириън кимна.

— Да, милорд.

— Много жалко, че не имало друг с теб, за да потвърди думите ти, Тириън. Явно подчинените ти не споделят оптимистичната ти оценка за случилото се — каза мрачно Датроуен.

Тириън се намръщи. Без дори да поглежда към дъното на стаята, той усети самодоволството на Бартилас.

— Паладин Бартилас ме извести за случилото се. За разлика от теб, той явно смята, че заплахата към тези земи е далеч по-сериозна. Дойдох, за да се уверя лично, ако опасността е реална — каза строго командирът.

Тириън се обърна, за да види вгълбеното изражение на Бартилас. Опитва се да сдържи гнева си от наглостта на младежа и отново се обърна към Датроуен.

— Сайдан, с теб сме приятели от години. Нали не се съмняваш в преценката ми по този въпрос? Честно казано, действията на младия Бартилас са явно оскърбление за авторитета ми в тази земя. Усърдието му е похвално, но да Ви тревожи с такава дребна работа е, меко казано, смущаващо.

Датроуен постави ръка върху рамото на Тириън, за да го успокои.

— Тириън, винаги съм се доверявал на преценката ти. Никога не съм се съмнявал в честта и авторитета ти и нямам намерение да го правя сега. При нормални обстоятелства никога не бих се месил в подобна ситуация, но се случиха определени неща, които ме принуждават да бъда по-критичен към всичко, отнасящо се за оркско нападение.

Датроуен се наведе и потърси погледите на събралите се съветници.

— От известно време получаваме доклади, че се е появил нов, новоизлюпен военачалник на орките. Явно този млад орк има намерение да обедини клановете и отново да мобилизира Ордата. Макар и малко на брой, фанатичните му воители някак са успели да нахлуят в охраняваните лагери и да съберат голям брой поддръжници. Върховното командване на Алианса счита, че се намираме в извънредно положение. Казвам ви всичко това, за да разберете мотивите ми. Ако в твърденията на Бартилас има и капка истина, то незабавно трябва да започнем да се готвим за война — каза навъсено той.

Шокираните съветници започнаха да разговарят помежду си. Датроуен се обърна към Тириън.

— Стари друже, с цялото ми уважение, не мога да се доверя само на инстинктите ти. Ситуацията е твърде критична.

Объркан, Тириън поклати глава и се подготви за това, което следваше.

— На зазоряване тръгваме да претърсим горите за други доказателства за оркско присъствие. Тириън, искам ти лично да ни заведеш до мястото, където си срещнал орка. Ако го открием, ще го заведем за разпит в Стратхолм.

Сърцето на Тириън се сви. Нямахше как да се измъкне, беше получил директна заповед. Трябваше да наруши обещанието си към

орка.

— Както желаете, милорд — отвърна той със сдържан тон.

Датроуен изглеждаше доволен от разговора. Той освободи съветниците и разпореди всички да подготвят хората си. Тириън стана да си върви и видя как Бартилас го гледа от вратата. Лицето на младия паладин грееше победоносно. Тириън положи усилия да потисне желанието си да го удуши. Без да го погледне втори път, той тръгна да се подготви за утрешната експедиция.

* * *

Утрото вече беше окъпало земята с първите слънчеви лъчи, когато отрядът рицари и войници достигнаха до гористите хълмове. Тириън, Ардън и Датроуен водеха бляскавата колона надолу по ловджийската пътека, която криволичеше през гъстата гора. Бартилас яздеше зад тях, предпочитайки да си говори с ветераните от войната от полка на Датроуен. Очевидно младият паладин нямаше търпение да се докаже в битка. Тириън беше доволен, че младежът е надалеч. Беше толкова отвратен от него, че не искаше дори да вижда лицето му.

Лошо настроение потискаше Тириън. Беше спал малко и се събуди с присвит стомах. Искаше му се по някакъв начин да предупреди орка, за да може да избяга. Но Тириън знаеше, че дори да успее да го предупреди, действията му щяха да са в противоречие с директната заповед от висшестоящите. Знаеше, че няма как едновременно да удържи на обещанието си и да изпълни дълга си. Безценната му чест беше в опасност.

Те яздиха няколко часа през планината, водени от Тириън. Той знаеше точно къде отива. Не след дълго разрушените останки от кулата започнаха да се виждат през дърветата. Датроуен се изправи на седлото и попита Тириън дали това, което виждат, е кулата.

— Там видях орка за пръв път, милорд — каза тихо Тириън.

Датроуен кимна, усещайки притеснението му.

— Сигурен ли си, Тириън? Изглеждаш някак унил тази сутрин.

— Сигурен съм, милорд — отвърна Тириън с дрезгав глас. — Добре съм. Просто съм малко уморен.

Датроуен го потупа окуражително по рамото. Лорд командирът даде знак на хората си да се разположат по протежение на пътя. После извика няколко стражи да застанат пред колоната. Един от тях беше Ардън. Капитанът се усмихна на Тириън, но паладинът не беше в настроение да му отвърне със същото. Той потръпна, когато видя как двама от стражите издърпаха зад себе си една каруца с клетка. Паянтовата клетка беше проектирана да превозва малък брой затворници на голямо разстояние. Тириън се замоли клетката да си остане празна.

Датроуен знаеше, че е по-добре да се движат безшумно, преди да потвърдят присъствието на други орки в района и заповяда на хората си да останат да чакат.

Обладан от ентузиазъм, Бартилас се намести плътно зад лорд командира. Тириън, Ардън и още шестима войници ги последваха по пътеката към кулата.

* * *

Сечището около кулата беше тихо, но войниците се движеха бързо, въпреки тежката си броня и оръжията. Следвайки дадените им по-рано инструкции, Ардън заповяда на стражите си да наобиколят кулата. Бартилас слезе от коня си и откачи бойния си чук от примката на седлото. Ескортиран от двама мъже, Бартилас внимателно се насочи към входа на кулата. Спря на няколко крачки от разбитата врата и извика заповеднически:

— Идваме от името на Алианса! Излезте и се предайте, зверове, или ще бъдем принудени да ви убием!

Гласът му беше остър и малко несигурен. Тириън знаеше, че на неопитния паладин му треперят краката. По намръщеното лице на Бартилас се стекоха капки пот. От порутената стая на стражата в кулата се чу шум, някой се раздвижи. Двамата войници до Бартилас заеха позиция за атака. Бартилас стисна силно чука си, опитвайки се да овладее вълнението си.

От тъмната стая бавно се появи силуетът на огромен орк, който застана на вратата. Ейтриг държеше бойната си секира и изглеждаше готов за битка. Оркът огледа лицата на хората с гневни очи. Забеляза и

Тириън, който седеше върху коня си, и още повече се намръщи. Тириън срещна погледа му за миг, но се принуди да се извърне. Ужасеният поглед на орка му каза достатъчно — Ейтриг беше разбрал колко е жалко чувството му за чест. Старият орк беше спасил живота му, а той му се отплати за това, като доведе враговете му право в дома му. Никога през живота си Тириън не се беше чувствал толкова разкаян и отвратен от себе си.

Ейтриг направи няколко крачки към сечището и Тириън забеляза, че той куца по-тежко от преди. Явно раната му беше лошо инфектирана. Очите на Ейтриг блестяха от омраза и ярост. Тириън виждаше, че оркът не смята да се предаде жив.

Сякаш в отговор на мислите му, Датроуен каза:

— Не го искам мъртъв. Нужен ми е жив!

Изумен, Бартилас рязко се обърна, но явно разбра заповедта. Ардън и стражите му се приближиха към кулата с намерението да хванат орка. Бартилас беше толкова нервен, че ръцете му трепереха. Той усещаше погледите на Датроуен и Тириън върху себе си. Това беше моментът, който беше очаквал. Това беше неговият славен момент.

С приглушен вой Бартилас се хвърли върху орка, замахвайки с чука... с намерението да му нанесе смъртоносен удар, въпреки заповедта на Датроуен. *Със сигурност никой звяр не можеше да се мери със силите, дадени му от Светлината*, помисли си той.

Тириън потрепна, когато Ейтриг умело избегна тромавия удар на младия паладин и засили юмука си в лицето му. Уплашен, Бартилас изпусна чука си, когато Ейтриг го изрита в корема. Младият паладин, останал без въздух, се стовари на земята и се преви от болка. Ейтриг изсумтя подигравателно към Бартилас и неговата слабост и непохватност.

Двамата войници се втурнаха към орка, замахвайки с оръжията си. Ейтриг парира атаката на първия и уцели втория в гърдите, разрязвайки го на две. Щом видя явната безпощадност и ловкост на орка, първият войник избяга ужасен. Ардън и стражите му, разярани от внезапната смърт на другаря си, бясно се втурнаха напред. Тириън видя, че ако можеха, щяха да го убият.

— Не го убивайте! — изкрещя Тириън, докато войниците се нахвърляха върху орка.

Датроуен усети притеснението на Тириън и се обърна въпросително към приятеля си.

— Изглежда се тревожиш за сигурността на орка, Тириън. Това е просто рутинно залавяне. Добре ли си?

Тириън стисна зъби. Не можеше просто да седи и да гледа как посичат гордия орк. Но не можеше и да се моли да го пуснат. Това щеше да го изобличи като предател. Той беше виновен за всичко.

Ейтриг се биеше смело с войниците, но беше лесно надвит от маневрите им заради ранения си крак. Шестимата войници успяха да го притиснат на земята. Ардън премаза ръката му и Ейтриг изпусна секирата си. Войниците веднага започнаха да го налагат.

Всяка частица от тялото на Тириън се изпълваше с ярост, докато войниците се опитваха да подчинят орка. Той слезе от коня и тръгна към тях, за да ги разтърве. Когато войниците изправиха окървавения орк на крака, намерението на Тириън да спаси съществото се изпари и той се спря. *Какво си мислеше, че прави?* Не можеше да позволи това да се случи, но не можеше и да се обърне срещу собствените си хора. Всяко мускулче в тялото му се напрегна и той застана объркан.

Бартилас изохка силно и се вдигна от земята. Ардън му помогна да се изправи и го поизтупа. Жестоко засрамен от висшестоящите, Бартилас яростно се засили към орка. Ардън и Тириън хванаха младия паладин и го спряха. Размениах си погледи и задържаха Бартилас, докато се укроти.

— Проклетото същество се би непочтено! — извика Бартилас. Трябва бъде убито тук и сега! Пуснете ме!

Той продължаваше да се бори с Ардън и Тириън.

— Заповядах да бъде оставен жив, Бартилас — каза Датроуен. — Накърнената ти чест не е по-важна от информацията, която можем да получим от него. Вържете звяра — заповяда той.

Моментално се появиха войниците, които дърпаха каруцата с клетката. Те хванаха Ейтриг и го набутаха вътре.

Тириън се обърна към Датроуен.

— Милорд, този орк със сигурност не е заплаха за никого.

Датроуен го изгледа изумен.

— Какво има, Тириън? Да не би да предлагаш да го пуснем?

Бартилас и Ардън също се вторачиха в него, изумени от думите му.

Тириън се обърна към пребития орк. С подуто и окървавено лице, Ейтриг също го погледна. *Толкова беше честта ти*, казваше погледът му. Войниците продължаваха да го налагат и мушкат през решетките на клетката. Те плюеха и ругаеха стария орк.

Най-накрая Тириън не издържа. Той се втурна напред и сграбчи стража, който шибаше орка с камшик. Грабна камшика от ръцете му и започна да го шибва.

— Какво е чувството? — изрева Тириън на ужасения страж, който се опита да се предпази от яростните удари на паладина.

Датроуен гледаше с пълно недоумение. Ардън също. Той се втурна и хвана ръката на господаря си.

— Тириън, моля те! Какво правиш? — извика Ардън.

Тириън се отскубна от него и се изправи с лице към Датроуен, а очите му блестяха гневно.

— Този орк трябва да бъде освободен! — изкрещя той. — Това е въпрос на чест!

Тириън изблъска Ардън и заудря ключалката на клетката с дръжката на камшика.

— Тириън, да не си изгуби ума? — изрева Датроуен с дълбок глас.

Зяпнал, Бартилас едва се държеше на краката си. Тириън продължи да троши ключалката. Датроуен поклати уморено глава и заповяда на войниците си да хванат и укротят разгневения паладин. Хората на Ардън сграбчиха Тириън за ръцете и го повалиха на земята. Тириън се опита да се противи с всички сила, но по-младите мъже лесно го надвиха.

Ардън го умоляваше да се подчини.

— Милорд, моля Ви, спрете! — Какво, по дяволите, Ви става?

След кратка борба стражите изправиха Тириън на крака. Паладинът погледна към Ейтриг, но в отговор срещна по-скоро празния му поглед.

— Тириън, какво, в името на Светлината, те прихваща? Действията ти са предателски! Каж ми, че имаш обяснение за всичко това! Каж ми, че не опитваш просто да освободиш това същество! — извика Датроуен.

Тириън се опита да се съвземе.

— Този орк спаси живота ми, Сайдан! — изрева Тириън. — По време на битката ни част от тавана на кулата се срути. Бях приклещен и безпомощен. Оркът ме издърпа и ме освободи, преди таванът да се сгромоляса отгоре ми. Знам, че звучи невероятно, но е истина.

Датроуен остана втрещен. Шокиран, Ардън само стоеше и гледаше към господаря си. *Със сигурност Тириън не вярваше, че оркът наистина го е спасил.* Той се загледа в очите му и разбра — наистина го вярваше.

— Заклех се и му обещах мир и с честта си ще се боря да бъде така!

Тириън поднови съпротивата си срещу войниците, опитвайки се да освободи ръцете си. Бартилас явно се окопоти от първоначалния си шок.

— Предател! — извика младия паладин. — Той е предател на Алианса! През цялото време е заговорничил с този звяр!

Датроуен не можеше да повярва на ушите си. Винаги беше смятал Тириън за почтен и разумен мъж. Но ето сега той се беше изправил срещу висшестоящия, съюзявайки се със смъртния си враг.

— Тириън, опитвам се да бъда търпелив. Очевидно си много объркан заради това същество. Независимо от това, което смяташ, че се е случило, трябва да престанеш. Иначе ще бъда принуден да те задържа и да те дам под съд за измяна! Веднага престани с това безумие!

Тириън не се отказваше.

— По дяволите, Сайдан! Това е въпрос на чест! Не разбираш ли? — изръмжа през зъби той.

— Ще свидетелствам за измяната му, милорд — заяви гордо Бартилас.

Явно младият паладин се опитваше да компенсира поражението си, подмазвайки се на развълнувания лорд командир.

— Млъкни, Бартилас! — изрева Датроуен.

С посърнало сърце той даде знак на войниците да арестуват Тириън.

— Не ми оставяш друг избор, Тириън. Осъждам те за измяна срещу Алианса! Капитан Ардън, вържете престъпника и го качете на коня му. Ще бъде отведен на съд в Стратхолм заедно с орка му.

Изпълнен с мъка, Ардън наведе глава. Той бавно завърза ръцете на Тириън и го поведе към коня му.

— Съжалявам, милорд — каза Ардън, поглеждайки Тириън в очите.

Тириън се намръщи и се обърна към верния си другар.

— Аз съжалявам, Ардън. Аз съм виновен за всичко. Това, което направих, беше от чувство за чест — каза спокойно Тириън.

Ардън поклати въпросително глава.

— Тириън, каква чест има в предателството? — прошепна той.

— Аз съм паладин на Светлината, Ардън. Ти не би ме разбрал.

Ардън му помогна да се качи на коня си. Датроуен се приближи до Тириън и се взря в лицето му.

— Никога не съм вярвал, че ще доживея такъв ден — каза лорд командирът.

Тириън отбягна погледа на стария си приятел. Гневен и натъжен, Датроуен ядосано се обърна и даде знак на хората си да потеглят.

ПЕТ

ИЗПИТАНИЕ НА ВОЛЯТА

Тириън седеше в малка килия, намираща се в съседство със съдебната зала, където щеше да се разгледа делото му. През малкото прозорче, изрязано в каменната стена, той чуваше шума от оживения пазар на Стратхолм. От време на време от главния площад се чуваха удари на чук. Шумът на града беше много по-различен от тихата и спокойна глъчка в крепостта Марденхолд. Тириън горещо желаше да беше там сега. Нямаше представа как ще мине делото му, но усещаше, че каквото и да стане в съда, животът му безвъзвратно ще се промени. Мислеше си за семейството си и живота в охолство и спокойствие, които споделяше с него. Въпреки вътрешното си усещане, той се чудеше дали не бе захвърлил всичко заради някаква нереална себична прищявка.

Беше държан затворен три дни. Днес бе денят, в който щеше да бъде съден за измяна срещу земята, в която бе прекарал живота си, защитавайки я. Едва успяваше да повярва, но в зависимост от решението на съда, това, което го очакваше, бе или екзекуция, или доживотен затвор. Карандра никога нямаше да му прости, задето беше поел подобен риск само заради честта си. Чудеше се дали може сам да си прости, че съпругата му ще е принудена сама да отглежда сина им. Той тихо се засмя на себе си. Винаги беше вярвал, че единственото, което можеше да го раздели от любимите му хора, беше врагът. *Какво направих?* — питаше се той отново и отново.

Тириън се сепна от стъпките, които отекнаха в съседния коридор. *Със сигурност процедурата още не е започнала*, помисли си ужасен той. Той чу стражата зад вратата да разпитва някого, ключалката щракна и вратата се отвори.

Ардън влезе, натъжен. Тириън почти се зарадва и стисна ръката на приятеля си.

— Радвам се да те видя, Ардън. Прибира ли се вкъщи, откакто ме арестуваха? Говори ли с жена ми? — заразително бързо той.

Ардън поклати глава и даде знак на Тириън да седне на леглото си.

— Не. Не ми позволиха да си тръгна, докато не свърши делото, милорд. Не знам дали Карандра е разбрала за това или не.

Тириън се намръщи. Той знаеше, че сигурно е обезумяла от тревога.

— Какво става с орка? — попита Тириън. — Какво му направиха?

Ардън се ядоса.

— Защо те е грижа, Тириън? Той е твой враг! Не мога да разбера защо си толкова загрижен за него! Няма как такава създание да е спасило живота ти! Той е безмозъчен звяр!

Тириън го погледна право в очите.

— Само ми отговори, капитане — Тириън се опита да звучи възможно най-спокойно.

Трябваше да внимава с тона си. Ардън може би беше последният му приятел.

— През последните няколко дни го разпитват — отвърна Ардън. — Очевидно не е могъл да им каже повече от това, което вече знаят. Чух един от местните стражи да се хвали как са го пребили от бой. Утре сутринта ще обесят нещастния звяр на площада.

Сърцето на Тириън се сви. Ейтриг щеше да умре и той изцяло беше виновен за това. Той трябваше да открие някакъв начин да се поправи... да оправи всичко.

Ардън усети напрежението у Тириън.

— Милорд, може и теб да екзекутират — започна той. — Ако си признаеш и пледираш, че си си загубил ума, може да те пожалят и да те пуснат. Със сигурност това не е нещо, за което си струва да умреш! Ти си Лорд Паладин, за Светлината! Хората разчитат на теб! Трябва да дойдеш на себе си! — завърши разгорещено капитанът.

Тириън само поклати глава.

— Не мога, Ардън. Това е въпрос на чест. Заклех се да защита орка и измених на клетвата си. Каквото и да е наказанието ми, ще бъде заслужено.

Ардън нервно прокара пръсти през косата си.

— В това няма логика, Тириън. Помисли за жена си и сина си! — извика Ардън.

Тириън се изправи и го погледна.

— Мисля, стари приятелю. Какъв пример ще дам на сина си, ако думата ми не значи нищо? Като какъв ще ме приеме тогава? — попита Тириън.

Ардън настръхна и се извърна настрани.

— Не е толкова просто и ти го знаеш! — изрева капитанът. — Просто си признай, че си сгрешил! Признай, че си направил грешка, като си се съюзил с орка и те може да проявят снизхождение! Защо изобщо трябва да го обсъждаме? Наистина ли си изгубил ума си, човече?

В следващия момент вратата се отвори и вътре влязоха двама стражи.

— Трябва да си вървите, капитане — каза единият от тях. — Трябва да ескортираме затворника до съдебната зала.

Ардън хвърли към Тириън последен умоляващ поглед и ядосано излезе от килията.

Тириън пооправи дрехата си и се опита да си придаде възможно най-горд и уверен вид.

— Готов съм, господа — каза той.

Те завързаха ръцете му и го изведоха навън. Светлото обедно слънце накара Тириън леко да потръпне. Тялото му беше уморено и сковано от няколкото дни без движение. Стражите го поведоха през площада към внушителната сграда на Съдебната палата. С крайчеца на окото си Тириън видя, че издигат скелето на бесилката. Тогава разбра, че от това е бил почукващият звук. За миг си представи как Ейтриг стои там с въже около врата. Тириън трябваше да положи големи усилия, за да си придаде уверен вид. Ако Ейтриг умреше, всичките му усилия щяха да останат напразни.

* * *

Час по-късно Тириън седеше в голям дъбов стол на полирания под в средата на съдебната зала. Пред него имаше широк подиум, украсяван от четири, подобни на тронове стола. В средата на подиума, точно пред него, имаше малка катедра, откъдето съдията щеше да ръководи делото. Над подиума имаше огромно бяло знаме със

стилизираната синя буква „Л“ — символа на Алианса на Лордерон. По широките стени на залата бяха наредени и други огромни знамена, представящи седемте нации на Алианса. Синьото знаме с избродиран златен лъв представляше кралство *Стормуинд*^[1]. Другото — черно, с червена бронирана ръкавица, свита в юмрук, беше на кралство Стромгард. Тириън беше твърде притеснен, за да разгледа останалите.

Въпреки че не смееше да се обърне, за да види укорителните погледи на другарите си, Тириън можеше да чуе стотиците гласове, които шепнеха и боботеха в огромната зала. Нещо в звученето на тази глъчка му показваше, че всички присъстващи са шокирани от новината, че той ги е предал. Много от тях бяха служили под негово командване по време на войната и много други той още смяташе за добри приятели. Тириън усещаше как го заливат вълните на общото им смущение и порицание. Делото му нямаше да мине леко.

Далеч вдясно той мерна Бартилас. Младият паладин седеше и се взираше в него с осъдителен поглед. Тириън се чудеше защо младежът се беше настроил така срещу него и желаше да го види опозорен. Тириън извърна поглед от Бартилас, когато друг паладин се появи пред подиума.

— Защитници на Лордерон — изрече паладинът с ясен глас — днес сме се събрали да отсъдим за действията на един от братята ни. Делото на лорд Тириън Фордринг започва сега.

Тириън усети, че дланите му се потят. Трябваше да положи физически усилия, за да се овладее. Скоро в залата щяха да влязат четиримата съдебни заседатели. Всяко важно дело в Лордерон се водеше от четиримата най-високопоставени лордове в Алианса. Тириън беше сигурен, че ще ги разпознае като негови връстници. Присъстващите замълчаха, когато влезе първият от тях.

— Всички да посрещнат Адмирал Делин *Праудмуър*^[2] от Кул Тирас — каза паладинът и на подиума се качи висока, слаба фигура.

Лорд Праудмуър зае най-крайния троноподобен стол от дясно, а на гордото му лице беше изписано безпокойство. Тириън добре познаваше Праудмуър. Освен че беше тактически гений, лорд адмиралът беше един от най-великите герои на войната. Офицерската му униформа и широката церемониална шапка бяха тъмносини и украсени със златни медали и значки, обозначаващи ранга му на главнокомандващ флотата.

Паладинът обяви следващия:

— Всички да посрещнат Архимаг Антонидас от Магокрацията на Даларан.

Когато мистериозният магьосник зае мястото си, в залата възцари пълна тишина. Робата му, с голяма виолетова качулка, беше украсена с черни и златни шевици, а в ръцете си магьосникът държеше голям лъскав жезъл. Тириън винаги се беше отнасял с недоверие към магията и не бе имал много вземане-даване с магьосници през годините, затова сега остана леко смутен, че съдбата му е в ръцете на един от тях. Той се обърна отново към паладина, след като и последните двама заседатели бяха обявени.

Многоуважаваният Архиепископ, Алонс Фейол, който го беше помазал за паладин преди много време, влезе и седна до катедрата.

След него вървеше младият принц на Лордерон, Артас, който съвсем наскоро беше приет за пълноправен паладин. Тириън не беше срещал принца досега, но виждаше, че младежът излъчва доброта и мъдрост, въпреки крехката си възраст. На Тириън много му се искаше преди няколко дни и Бартилас да беше показал благоразумието на принца.

Когато заседателите се събраха, паладинът даде знак всички да станат за влизането на съдията. Всички присъстващи мъже и жени се изправиха, когато Утър, Носителят на Светлината, влезе в залата и се запъти към малката катедра. Славният покровител на рицарите на Сребърната ръка огледа събралите се хора със строги очи, с цвят на океанска буря. Красивите му сребърни брони като че отразяваха всяка светлинка в огромната зала и той стоеше окъпан в ореол на бляскава прелест. Утър беше първият Паладин и беше признат за най-великия воин в армията на Алианса. Той бе смятан за най-мъдър и благороден от всички свети паладини. Всички в залата бяха покорени от величественото му присъствие.

Тириън бе зашеметен. До този момент той беше решен да отстоява решението си и да приеме съдбата си с чест. Но, виждайки строгото лице на могъщия си господар, куражът му започна да го напуска. *Може би Ардън беше прав?* — започна да си мисли той. *Може би трябваше да се моли за милост и да забрави, че някога е давал обет на враг на човечеството?* Мислите му бяха прекъснати,

когато силният и мелодичен глас на Носителя на Светлината изпълни ушите му.

— Лорд Паладин Фордринг — започна Утър. — Обвинен сте в измяна срещу Алианса и отказ да се почините на директна заповед от началника си. Както знаете, това е сериозно обвинение. Събралите се тук благородни лордове ще изслушат делото Ви и ще отсъдят според повелята на Светлината. Какво ще пледирате по тези обвинения?

Тириън стисна юмруци, опитвайки се да овладее треперещите си ръце и едва намери глас да отговори.

— Виновен съм, милорд. Поемем отговорност за действията си.

Изведнъж стотици гневни гласове изпълниха залата. Явно много от присъстващите смятаха, че обвиненията са силно преувеличени или погрешни. Хората останаха шокирани от откритото признание на Тириън. Той се обърна, за да види реакциите на шумната тълпа и видя Ардън, който седеше точно зад него. Измъченото изражение на капитана го умоляваше да преосмисли решението си. Тириън с усилие извърна поглед. Ардън му вярваше и винаги му беше служил вярно, но той никога нямаше да може да разбере.

Мощният глас на Утър отекна, заповядвайки тишина в залата. Събралата се тълпа утихна, сякаш бе ударена от гръм. Тириън почти усещаше наелектризираното напрежение във въздуха и се опита да се стегне.

— Много добре — каза спокойно Утър. — Нека бъде записано, че Лорд Паладин Фордринг се признава за виновен.

Тириън гледаше как заседателите започнаха да обсъждат нещо помежду си. Лорд Праудмуър сложи край на дискусиата и даде знак на Утър да продължи.

— Нека влезе за показания Лорд Командир Сайдан Датроуен — заповяда Утър.

Тълпата леко се раздвижи, когато Датроуен се запъти към подиума. Той спря и застана тържествено до стола на Тириън. Двамата приятели размениха кратки погледи. Датроуен успя само да кимне натъжено към Тириън.

— Лорд Командир Датроуен, Вие обвинихте този мъж в измяна. Моля обяснете на съда в какво се състои неговото предполагаемо нарушение.

Датроуен прочисти гърлото си и изправи рамене.

— Милорди, бих искал да заявя за протокола, че Тириън Форддинг винаги е бил честен и благороден мъж. Но не мога да отрека това, което видях с очите си. Преди четири дни поведох отряд към горите на Хартглен в търсене на дезертирали орки. Лорд Форддинг ме придружи и оказа помощ при залавянето на орка, който в момента е задържан и очаква екзекуцията си. Когато дадох заповед съществото да бъде отведено, лорд Форддинг се обърна срещу хората ми и се опита да го освободи. Неколкократно го помолих да се овладее, но той не спря. Давам показанията си с натежало сърце — завърши Датроуен.

Залата отново се изпълни с шушукане и приглушени гласове. Заседателите обсъдиха думите на Датроуен.

— Има ли някой, който може да потвърди показанията на лорд командира?

Цялото тяло на Тириън се сви, когато Бартилас скочи от стола си.

— Аз, милорд — заяви развълнувано младият паладин. — Аз бях там под командването на лорд Датроуен и присъствах на инцидента. Бях свидетел на предателството на Тириън.

Презрението в гласа му беше явно и потвърдено от начина, по който назова името на началника си. Тириън чу как Ардън изръмжа зад гърба му.

Утър освободи Датроуен и даде знак на Бартилас да се приближи. Датроуен изгледа Бартилас с изпепеляващ поглед, докато двамата се разминаха. Явно усилията на младежа да спечели доброто предразположение на лорд-командира не даваха желанния ефект. С изненадващо спокойствие Бартилас зае място до стола на Тириън. Изражението му беше гордо и сериозно.

— Заявете претенцията си, *младши* паладин Бартилас — каза студено Утър.

Той беше явно раздразнен от показаната липса на уважение към висшестоящия. Виновен или не, Тириън трябваше да бъде назован с титлата си.

Бартилас продължи уверено:

— Както каза Лорд Командир Датроуен, милорд, аз видях как Лорд Форддинг се бори, за да спаси орка. Той каза, че е сключил пакт със съществото и да бъде проклет, ако позволи то да бъде затворено — каза делово Бартилас. — Бях сигурен, че е наумил нещо. Имах

чувството, че на този *подъл предател* не може да се вярва, преди дори да тръгнем да търсим този орк.

— Тишина! — извика Утър, а гласът му като гръм отекна в залата.

Той прикова вече разтреперания Бартилас с безмилостния си поглед.

— Научете се да си мерите думите, младши паладине. Познавам този мъж от много години. Неведнъж сме си спасявали живота взаимно и сме стояли победоносно над врага повече пъти, отколкото мога да си спомня. Каквото и да е извършил, той определено заслужава повече от словоизлиянията на неопитно момче като теб.

Бартилас пребледня като лист и изглеждаше, сякаш всеки момент ще припадне.

— Показанията Ви бяха чути и ще бъдат обсъдени. Свободен сте — завърши Утър.

Почервенял от срам, Бартилас забърза към мястото си. Тириън гледаше как заседателите отново заговориха помежду си.

Четиримата лордове приключиха обсъждането и дадоха знак, че са готови делото да продължи. Утър се обърна към Тириън. Очите му сякаш пронизаха сърцето му, търсейки някакво обяснение за неочакваното поведение на приятеля му.

— Лорд Паладин Фордлинг, имате ли какво да кажете във Ваша защита? — попита спокойно Утър.

Тириън се изправи и тържествено се обърна към съда.

— Милорди, осъзнавам, че твърдението ми ще прозвучи абсурдно, но този орк спаси живота ми. В замяна на това му дадох думата си на паладин, че ще защита неговия. Името на орка е Ейтриг и той се оказа почтен противник.

Присъстващите изригнаха в присмех и шокирани отзиви. Тириън хладнокръвно продължи:

— Разберете ме... за да изпълня заповедта, трябваше да изменя на честта си като паладин. Не можех да го сторя. Затова ще приема наказанието, което отредите.

Утър закрачи към четиримата заседатели и коленичи до тях. Започна да дискутира нещо с тях, размахвайки пръст, като че да подчертае нещо. След малко явно заседателите отстъпиха и Утър победоносно се върна до катедрата.

— Лорд Паладин Фордринг — започна той — този съд е запознат с дългогодишната Ви служба в защита на Лордерон и съюзните му кралства. Всички присъстващи познават куража и доблестта Ви. Въпреки това, общуването със заклет враг на човечеството, независимо от предполагаемата му чест, е тежко престъпление. Давайки амнистия на орк, Вие сте поели огромен риск за сигурността на Хартглен, основавайки се на някаква прищявка. Заради достойната Ви служба съдът е готов да Ви предложи пълно помилване, ако се отречете от обета си към съществото и потвърдите дълга си към Алианса.

Тириън прочисти гърлото си. Беше толкова лесно да се предаде и да се върне у дома при жена си и сина си. Той се обърна към Ардън, който нетърпеливо чупеше ръце.

— Моля Ви, милорд. Предайте се и нека всичко свършва — прошепна загрижено той.

Тириън видя как Датроуен пристъпва напред, сякаш го подканваше да забрави за орка и да изчисти доброто си име.

— Нека загърбим тази глупава история, Тириън — изрече под нос Датроуен.

— Лорд Паладин Фордринг? Какъв е отговорът Ви? — запита подозрително Утър, усещайки колебанието на Тириън.

Тириън се стегна и смело се обърна към членовете на съда.

— Какво ще се случи с орка, милорд?

Великият паладин явно се изненада от въпроса, но все пак реши да отговори.

— Той ще бъде езекутиран като всеки друг враг на човечеството. Независимо от личното Ви преживяване със съществото, то е див и смъртоносен звяр, на когото не можем да позволим да живее.

Тириън наведе глава и се замисли. Представи си невинното лице на Таелан. Така му се искаше да се прибере у дома... Той изправи глава и видя Датроуен, който му се усмихна доволно. Явно лорд командирът беше убеден, че Тириън ще вземе правилното решение. Тириън ясно виждаше пътя си. Щеше да вземе единственото решение, което повеляваше честта му.

— Ще остана посветен на Алианса до последния си дъх. Това е несъмнено — започна уверено Тириън. — Но не мога да се отрека от

обета, който съм дал. Това би значело да предам всичко, което съм и всичко, което всички ние, като почитени хора, ценим.

Този път всички в залата избухнаха шокирани, в яростни викове. Никой не можеше да повярва на абсурдното решение на Тириън. Дори благородните заседатели останаха с отворени усти. На уморения паладин му се стори, че чува Ардън да плаче зад гърба му и сърцето му още повече се сви. Датроуен седна тежко на стола си, поклащайки глава в недоумение. Бартилас сякаш беше готов да подскочи от радост в стола си. Много от събралите се воители започнаха да го ругаят и да го наричат предател. Някои от тях започнаха да плюят към него, а той стоеше неподвижно пред подиума.

Потърквайки уморено очи, Утър отново даде знак за тишина. Той бе обзет от мъка заради това, което беше принуден да извърши, но Тириън ясно беше заявил позицията си.

— Така да бъде — каза зловещо Утър. — Тириън Фордринг, от днес нататък Вие вече не сте Рицар на Сребърната ръка. Вече не сте достоен да се радвате на благодатната Светлина. Отлъчвам Ви от нашите редици.

Тълпата замря. Отлъчването беше много рядко и тежко наказание, което лишаваше паладина от дадените му от Светлината сили. Макар да беше извършвано много рядко, всеки паладин се ужасяваше от него. Тириън не си представяше какво ще се случи. Преди да каже и една дума, Утър замахна с ръка. И изведнъж Тириън усети как през него минава черна сянка, която изтръгва святата сила на Светлината. Паника заплаши да го завладее, когато благодатта и живителната енергия на Светлината напуснаха тялото му. Свещените енергии, които бяха неразделна част от него толкова дълго време, просто изчезнаха, сякаш никога не бяха съществували. Макар че светлината в залата не се промени, Тириън почувства как се обвива в мрак и потъва в забвение. Неспособен да издържи на жестокото отчаяние и безпомощност, които го обливаха като вълни, той склони нещастно глава.

Утър продължи:

— Всички символи на Ордена ще Ви бъдат отнети — каза той, двама паладини се приближиха до него и яростно издърпаха сребърните брони от съсипаното тяло на Тириън. — Както и всичките Ви титли и всичко, което притежавате.

Тириън се бореше с отчаянието си. Никога през живота си не се беше чувствал толкова уязвим и безпомощен. В съзнанието му нахлуха образите на Таелан и Карандра. Трябваше да се овладее. Трябваше да помисли за достойнството си. Той се изправи на разтрепераните си крака и отново се обърна към съда.

— Ще бъдете прогонен от кралството и ще изживеете остатъка от дните си в дивата пустош. Нека Светлината пощади душата Ви — завърши Утър.

Тириън стоеше замаян и силно обезпокоен. Едва долови следващите думи на Утър към присъстващите.

— Макар и в противоречие с моята преценка, съдът реши паладин Бартилас да поеме управлението на Хартглен като регент, а решението влиза в сила сега. Бартилас ще остане, за да присъства на обесването сутринта, след което ще се прибере, за да поеме задълженията си. Изгнаникът, Тириън Фордринг, ще бъде отведен обратно в крепостта Марденхолд. Той ще вземе семейството си и ще бъде ескортиран до границата на земите на Алианса. Съдът приключи — каза Утър и удари с брониран юмрук по катедрата.

Погледна безсилен към Тириън, явно разочарован от изхода на делото.

— Милорд, може ли да задам един въпрос? — успя да промълви Тириън.

Утър спря, за да го изслуша... Последен жест на уважение и приятелство към бившия си другар.

— Съпругата ми и сина ми... И тях ли изпращате в изгнание? Грехът ми ще поквари ли и техния живот? — попита разтреперано Тириън.

Изпълнен с мъка, Утър наведе глава. Мъжът пред него беше добър човек. Един герой не трябваше да бъде третиран по такъв начин.

— Не, Тириън. Те могат да останат в Лордерон, ако желаят. Престъплението е твое, не тяхно и те не следва да бъдат наказани заради твоята гордост.

После Утър се обърна и излезе. Погълнат от отчаяние и мъка, Тириън не разбра как стражите го хванаха и го изведоха от съдебната палата.

[1] Стормуинд — **Stormwind** (англ.) — storm (буря); wind (вятър)
— Б.пр. ↑

[2] Праудмуър — **Proudmoore** (англ.) — proud (горд); moor
(пустош) — Б.пр. ↑

ШЕСТ НЕЩО КАТО ЗАВРЪЩАНЕ

Вече се здрачаваше, когато умореният конвой пристигна в крепостта Марденхолд. По-рано следобед беше започнало да вали дъжд и изтощените коне едва пристъпваха по разкаляния път. Ардън, който водеше колоната от рицари и войници, погледна разтревожено назад към Тириън. Той се беше отпуснал върху седлото и не забелязваше какво се случва около него. Широките му рамене бяха увиснали от изтощение, а главата му бе сведена от мъка. Неспирният дъжд се стичаше на струйки по посърналото му лице. Сърцето на Ардън се късаше от окаения вид на бившия му началник и той се принуди да извърне очи. Капитанът погледна към крепостта и видя, че съветниците са се събрали пред главната порта, за да посрещнат завръщания се лорд.

Стомахът на Тириън се сви. Той беше лишен от Светлината. През трийсетте години, в които беше служил като паладин, никога не си беше представял, че ще изгуби святата ѝ сила. Сега се чувстваше напълно празен. Потънал в отчаяние и мъка, той не можеше дори да изправи очи към някогашния си дом.

Ардън бавно приближи до портата и слезе от коня си. Съветниците видяха почти коматозното състояние на Тириън и попитаха капитана какво се е случило. Ардън се намръщи.

— Наложиха се известни промени — отговори им рязко той.

Объркани, съветниците се спогледаха.

— Какво искаш да кажеш, капитане? Къде бяхте през последните няколко дни? Какво се е случило с лорда? — запита развълнувано един от тях.

Ардън наведе глава от срам и мъка.

— Лорд Тириън беше признат за виновен в измяна срещу Алианса — отвърна той с натезало сърце. — Висшият съд го осъди на изгнание.

Съветниците бяха шокирани.

— Сигурно бъркаш нещо. Това е невъзможно! — извика един от тях, но като погледна очите на Ардън, осъзна, че е истина.

— Не може да бъде — отсече друг съветник.

Ардън кимна и отиде да помогне на Тириън да слезе от коня.

— Тогава кой е новият ни лорд, Ардън? Кой ще управлява Хартглен? — попита друг съветник.

Ардън поклати глава и с насмешка каза:

— Засега новият ви лорд ще бъде Бартилас.

Наистина звучи като лоша шега, помисли си той. После прегърна с една ръка Тириън и го поведе навътре.

— Искам стражите да бъдат нащрек тази нощ. Тириън ще бъде под домашен арест. На зазоряване ще събера група войници и ще го ескортираме до границата. Дотогава никой да не ни безпокои. Ясно ли е? — извика остро капитанът.

Шокираните съветници просто кимнаха. Ардън довлачи Тириън на сухо и го поведе към квартирата му, надявайки се да не се натъква на Карандра до сутринта. Не за пръв път той се чудеше дали няма нещо, което да стори, за да предотврати всичко това.

* * *

Ардън подпря Тириън на външната стена на стаята му и отвори вратата.

— Благодаря за помощта, Ардън. Беше ми... много трудно. Искам само да знаеш, че винаги си бил добър приятел. Съжалявам за всичко, което се случи — каза бившия паладин.

Ардън кимна и бавно се обърна.

— Ако се нуждаеш от нещо, само кажи — каза капитанът и си тръгна.

Тириън се загледа след него и събра сили колкото да затвори вратата зад себе си и да се стовари на стола си. Завладян от емоции, той зарови лице в дланите си. Тялото му продължаваше да се тресе, а разяждащата празнота заплашваше да погълне и всичко, което беше останало от душата му. Не можеше да се изправи пред жена си и да ѝ признае какво бе сторил. Иронично как, след всичките години, в които

не си позволи да я излъже, сега не можеше да понесе да ѝ каже истината.

Съседната врата към стаята на Таелан се отвори и оттам тихо излезе Карандра. Затвори вратата зад гърба си и с изненада видя как Тириън седи на тъмно.

— Тириън, какво се е случило? — попита притеснено тя.

После запали един фенер и стаята се окъпа в мека светлина. По стените пробягаха сенки, докато тя коленичи до съпруга си.

— Къде беше? Ужасно се притеснявах за теб.

— Придружих Лорд Датроуен до Стратхолм — изломоти той с все още наведена глава.

— Напоследък започна доста често да се измъкваш, Тириън. Ако не те познавах достатъчно добре, щях да реша, че търсиш утеха при друга жена — каза игриво тя.

Тириън вдигна глава и я погледна. Карандра видя мъртвешкия му поглед и разбра, че изобщо не му е до закачки.

— Тириън, мили, какво има? Да не ти се е случило нещо?

Той погледна към стаята на Таелан.

— Момчето спи ли?

Карандра се намръщи и кимна.

— Не знам как точно да ти го кажа, любов моя — започна мрачно той, — но ме обявиха за предател и ми отнеха титлите.

Очите ѝ се разшириха от шока. Той определено не се шегуваше. Всъщност, като го погледна по-отблизо, тя се удиви колко разгромен и съсипан изглеждаше. През всички години, откакто го познаваше, никога не беше изглеждал така. Това силно я уплаши. Поклати глава, неспособна да осъзнае сериозността на положението.

— Как стана така, Тириън? Какво си направил? — попита тя със сподавен глас.

Той затвори очи и затаи дъх за момент, опитвайки се да укроти биенето на сърцето си.

— Помниш ли тайната, която не ти споделих?

Тя кимна и разтревожено сбърчи чело.

— Оркът, когото открих, спаси живота ми, Карандра. Ако не беше той, щях да лежа премазан под една срутена кула. За да му се отплатя за това, че ме спаси, аз му обещах да запазя присъствието му в тайна.

Карандра скри лицето си. Поклати глава, отказвайки да слуша повече, но Тириън продължи.

— Посредством директна заповед бях принуден да открия този орк. Но, когато дойде време да го заловя, съвестта ми надделя. Трябваше да защитя честта си и се опитах да го освободя. Арестуваха ме на място и ме отведоха в Стратхолм на съд.

Известно време двамата седяха мълчаливо. Карандра подсмръкна и обърса сълзите от очите си.

— Не мога дори да си представя какво си мислел... — започна тя задъхано. — Орките са зверове, Тириън! Те не разбират от чест! Изложил си живота на всички ни заради някаква глупава прищявка! — изрече злобно тя, стараейки се да не повишава тон.

Не искаше да събуди Таелан, за да не види баща си в такова състояние. Тириън просто си седеше с наведена глава. По някакъв странен начин, виждайки го в такова безпомощно състояние, тя само се разтревожи още повече.

— И какво ще се случи сега с нас, Тириън? Замисли ли се за това, докато се правеше на светец? — попита го тя с нежен, но изпълнен с разочарование глас.

Той се изправи и отиде до прозореца. Над полята отвъд стените на крепостта се беше спуснала нощта. Дъждът продължаваше да вали, сякаш природата се опитваше да очисти света от някаква мръсотия.

— Осъдиха ме на изгнание, Карандра. На зазоряване ще ме ескортират до границата — каза натъжено той.

Тя примигна от ужас.

— Изгнание? — прошепна тя. — Проклет да си, Тириън! Казах ти, че скъпоценната ти чест ще доведе до края ни!

Той се обърна към нея.

— Без чест, жено, всичко, което имаме, е безсмислено! — каза той, посочвайки заобикалящите ги удобства.

Тя махна с ръка пренебрежително.

— Тази твоя чест ще ни храни ли? Ще облича ли прилично сина ни? Как може да продължаваш да поддържаш такава безсмислена идея в положението, в което си? Какво стана с отговорния мъж, за когото се омъжих?

Той стисна зъби и се обърна към нея.

— Винаги съм бил такъв, Карандра! Не ми говори така, сякаш си изненадана! Знаеше много добре, че бракът с паладин изисква жертви.

— И съм ги правила многократно. И то на драго сърце! Премълчавах всеки път, когато тръгваше на война. Седях тук сама безброй часове... И чаках да чуя дали си жив или мъртъв. Имаш ли представа какво ми костваше това? Никога не съм се оплаквала, когато си ни изоставял заради бюрократичните си задължения. Разбирах, че трябва да си вършиш работата, знаех, че хората разчитат на теб. Но и аз разчитах на теб, по дяволите! Държах всичко в себе си, за да може „да изпълняваш дълга си“ с чест. Знаем всичко за жертването, Тириън. Но този път цената е твърде висока.

— Какво искаш да кажеш? — попита той, макар да знаеше отговора.

Тя го гледаше с разярени очи.

— Обичам те, Тириън. Моля те, повярвай ми. Но няма да те последвам... нито пък Таелан — каза спокойно тя.

Карандра се извърна, не смеейки да го погледне в очите.

— Няма да позволя синът ни да израсне като изгнаник или да бъде обект на присмех до края на живота си. Той не го заслужава, Тириън, нито пък аз.

Тириън се почувства така, сякаш животът му се лиши от смисъл. Изгубването на Светлината беше достатъчно опустошително... И той не знаеше дали можеше да понесе да изгуби и нея. Главата му се замая.

— Разбирам как се чувстваш, Карандра. Повярвай ми, така е — едва успя да изрече той. — Сигурна ли си, че искаш това?

— Ти съсипа живота си. Няма просто да търпя и да гледам как потъваш още повече и повличаш и нас! — отвърна гневно тя.

После скръсти ръце и се опита да се успокои.

— Надявам се, че скъпоценната ти чест те топли нощем.

— Карандра, почакай — каза Тириън, докато тя излизаше.

Тя бързо отиде до стаята си и тресна вратата зад гърба си. Тириън чу звука на ключалката и приглушеното ѝ ридание.

Без да може да я успокои, той подпря глава на студения прозорец и, без да мисли, се загледа в дъждовните капки, които се удържаха по стъклото. Познаваше я достатъчно добре, за да е сигурен, че няма да си промени решението. Беше изгубил всичко, което беше обичал.

Единственото останало му нещо беше честта му. Но дори за това не беше вече сигурен.

Замаян, Тириън влезе в читалнята и седна на голямото си дъбово бюро. Запали няколко свещи и събра парче пергамент, мастило и едно ново перо. Без да знае какво точно иска да каже, той започна да излива мислите си върху хартията. Ръката му трепереше и размазваше мастилото. Тириън изпразни сърцето си върху пергамента, признавайки си всичко, което чувстваше, обяснявайки всичко, което беше извършил. Седя на бюрото си и писа дълго в нощта.

* * *

До зазоряване оставаше само час, когато Тириън влезе в тъмната стая на Таелан. Карандра беше заспала, изтощена от плач няколко часа преди това и Тириън знаеше, че няма кой да го притесни. Приблужи се до мястото, където синът му спеше спокойно, сгъшен в одеялото си. Известно време Тириън го гледа как спи, възхитен от детската невинност и чистота. Той знаеше, че синът му заслужава по-добър живот от този на принудително изгнание. Той заслужаваше всичко хубаво, което животът може да му предложи.

С трепереща ръка Тириън бръкна в джоба на палтото си и извади свитъка, който беше изписал. Със сълзи в очите той пъхна бележките си под възглавницата му. *Може би някой ден момчето ще разбере какво съм направил. Може би някой ден ще си спомни за мен... с гордост.* Тириън погали сина си по главата и го целуна по бузата.

— Сбогом, сине — изрече той, сподавяйки сълзите си. — Бъди добър.

После тихо излезе и затвори вратата зад себе си.

* * *

Зората се пропука над спокойните полета на Хартглен. Тягостните буреносни облаци вече ги нямаше и небето беше светло и кристално чисто. След няколко часа старият орк Ейтриг щеше да бъде обесен в Стратхолм. Тириън беше решил, че няма да позволи това да

се случи. Каквото и да станеше, Ейтриг нямаше да умре. Без много усилия той успя да се промъкне край стражите и да стигне до конюшната. Възможно най-тихо той оседла Мирадор и приготви оскъдните си запаси за пътуването до Стратхолм.

Постави крак в стремето и се метна върху гърба на коня си.

— За втори път техващам да се измъкваш, Тириън — каза Ардън, който стоеше на входа.

Сърцето на Тириън замръзна. Огледа се и видя, че около капитана няма други стражи. Всъщност никъде не се виждаше и следа от ескорт.

— Знаех си, че ще опиташ нещо такова — продължи капитанът.

Тириън сграбчи юздите и прочисти гърлото си.

— Дошъл си да ме спреш ли, Ардън? — попита той.

Капитанът се приближи и затегна каишите на седлото на Мирадор.

— Дори да исках, едва ли щях да успея — отвърна искрено Ардън. — Цяла нощ мислих върху това, което каза в съда. Мисля, че разбирам как се чувстваш. Постъпил си, както си сметнал за редно, както винаги си правил. Затова не мога да те съдя.

Тириън кимна и се наведе. Постави ръка върху рамото на Ардън и каза:

— Искам да те помоля за услуга, стари друже. Това е най-важното нещо, което някога съм искал от теб.

Ардън вдигна тревожни очи към него.

— Ще сторя всичко по силите си.

— Погрижи се за тях, Ардън. Пази момчето ми — каза Тириън.

Ардън се протегна и хвана ръката на стария си приятел.

— Обещавам — успя да каже той.

Доволен, Тириън кимна и се загледа към дърветата в далечината. Пришпори Мирадор и изхвърча от конюшната. Стратхолм беше само на няколко часа път. Ако яздеше като вятъра, щеше да стигне навреме, за да спре езекуцията. Препусна надолу по пътеката с главоломна скорост, напрягайки Мирадор както никога преди.

СЕДЕМ БАРАБАНИТЕ НА ВОЙНАТА

Тириън много бързо се добра до Стратхолм. Слънцето едва беше изкачило хребета на далечните върхове на Алтерак, когато стигна до покрайнините на града. Беше вързал Мирадор в гората и пробяга последните няколкостотин метра до града. Докато тичаше, се опита да измисли някакъв план как да спаси стария Ейтриг, но за свое голямо разочарование, не успя. Надяваше се, че когато дойде моментът, ще измисли нещо гениално, което не включва да убие или нарани свои хора. Но, тъй като беше осъден предател, те определено нямаше да се поколебаят да го убият. Той знаеше, че вероятността да спаси орка и да се измъкнат живи от Стратхолм е нищожно малка.

Тириън безшумно и безпрепятствено се прокрадна по тихите калдъръмени улички на Стратхолм. На пазара няколко търговци тъкмо подреждаха стоките си, но освен още няколко човека, в този ранен час нямаше други хора. Тириън успя да избегне стражите по пътя си. Опасявайки се, че ще го разпознаят, той умело се прикриваше в сенките.

Като наближи площада, дочу силни гласове и подвиквания. Надяваше се да не е закъснял да спаси орка. Стигна площада и видя голяма група мъже, скупчени в центъра. Скрит в сянката, Тириън изкачи няколкото стъпала и се намести в една малка ниша, от която имаше пълна гледка към новоиздигнатата бесилка. Тълпата около скелето се състоеше главно от стражи и войници. Всички те бяха дошли да гледат зрелищното обесване на орка. Тириън с радост разбра, че още не са довели затворника. Събралите се мъже само си подвикваха един на друг.

По краищата на площада имаше и няколко рицари, облечени в красиви брони. Те стояха тихо и в готовност да предотвратят евентуални сблъсъци между тълпящите се хора. Тириън разпозна много от рицарите, които присъстваха и на делото му. Въпреки че изглеждаха сравнително спокойни, той знаеше, че както стражите и

войниците, те също с нетърпение очакват да видят как оркът ще увисне на въжето.

Не след дълго тълпата се раздвижи от появата на друг мъж. Тириън разпозна Бартилас. Младият паладин махаше с ръка и викаше ентузиазирано към тълпата, насърчавайки я за предстоящото сутрешно зрелище. Тириън беше доволен, че не може да чуе думите на Бартилас, но предполагаше, че са изпълнени с отрова и омраза. За миг почувства угризение, че любимият му Хартглен беше попаднал в нестабилните му ръце.

* * *

Тириън видя как още един човек се появи от тълпата и се качи на скелето. Лорд Датроуен, без да проявява интерес към бурната глъчка, се приближи до Бартилас и огледа площада със строги очи. Каза нещо на тълпата, виковете притихнаха и преминаха в тихо бучене.

Тириън затаи дъх. Знаеше, че скоро ще доведат Ейтриг. Минутите се нижеха бавно, докато Тириън чакаше притеснено в тясната ниша. Напрежението нарастваше и сред насъбралите се хора. Те изглеждаха по-склонни да гледат как някой си чупи врата, отколкото резултата от истинско правосъдие. Глъчката се усилваше и все повече хора се трупаха на площада. Дори жени с деца се натискаха да видят ужасното зелено чудовище.

Най-накрая вратите на близката килия се отвориха и от там излезе група войници в стегната формация. Тълпата изригна и започна да хвърля боклуци и камъни по новодошлите. Бронирани войници не обърнаха внимание на разпалените хора и безобидните им снаряди. Лъскавите им брони проблясваха на сутрешната светлина, но Тириън успя да види, че дърпат някаква прегърбена фигура.

Това беше Ейтриг.

Те спряха в основата на скелето и двама мъже избутаха стария орк до края на пътя му. Оркът едва се държеше на краката си, а зеленото му тяло беше покрито в тъмни петна от натъртвания и рани.

Тириън се зачуди как въобще успява да върви. Явно разпитващите не бяха пестили сили да го бият. Въпреки нараняванията си, Ейтриг се стараеше да държи главата си изправена. Той нямаше да

достави удоволствие на мъчителите си да го видят сломен. Тириън знаеше, че оркският дух на Ейтриг беше твърде горд за подобно нещо.

Сърцето на Тириън биеше лудо. Нямаше никакъв шанс да спаси стария орк от такава енергична група войници. *Нямаше план. Дори нямаше оръжие.* Огледа се и видя, че палачът подготвя здраво стегнатата примка. *На Ейтриг му оставаха минути до смъртта.*

Тириън бясно се втурна към шумната тълпа и започна да си проправя път към бесилото. От силното вълнение никой не забеляза минаващия изгнаник. Вниманието на всички беше насочено към бесилката и пребития зелен звяр срещу тях.

Тириън видя как лорд Датроуен поздрави сухо Бартилас и тръгна обратно към вратите на килията. Явно лорд командирът не беше в настроени за подобно противно зрелище толкова скоро след делото на Тириън. Бартилас не обърна внимание на оттеглянето му. С широка усмивка той заповяда на палача да постави примката около врата на орка. Ейтриг се намръщи, когато въжето се стегна около мускулестия му врат. Тъмните му очи гледаха напред, сякаш към друг свят, който само той виждаше. Тириън се промъкваше с нокти и лакти и продължаваше да се приближава към скелето. Бартилас махна с ръка за тишина и изненадващо, побеснялата тълпа се укроти.

— Приятели, защитници на Лордерон — започна гордо той. — Радвам се да видя толкова много от вас тук тази сутрин. Противното същество, което стои пред очите ви, е оскърбление за Светлината и враг на всички хора. Прокълнатата му раса донесе война и мъка в земите ни и безмилостно покоси много от любимите ни хора. Затова — продължи Бартилас, вирайки се в очите на Ейтриг, — също толкова безмилостно ще отнемем живота на това проклето създание.

Ейтриг погледна в трескавите очи на Бартилас.

— Кръв за кръв. Дълг за дълг — завърши младият паладин.

Тълпата избухна в радостни възгласи към Бартилас и гневни викове за кръвта на орка. Тириън остана изумен как собствените му хора можеха да бъдат толкова диви и зли. Призля му от задушавачата го всеобща омраза.

Бартилас отстъпи назад, а палачът намести Ейтриг върху капака на пода на скелето. Гордото изражение на стария орк започна да се топи пред лицето на смъртта. Ейтриг започна да се тресе, да ръмжи и

да се опитва да се освободи, а хората се смееха на безуспешните му усилия. Очевидно се наслаждаваха на паниката и ужаса на стария орк.

Търсейки някакво оръжие, Тириън видя един ръждясал чук, подпрян в основата на скелето. Проправи си път през първата редица на тълпата и се спусна към него. Сякаш времето спря, докато Тириън се протегна към тежкото оръжие. Като че на каданс той видя как палачът поставя ръка върху лоста на капака, а Бартилас вдига ръка, за да даде сигнала, който щеше да сложи край на живота на орка. Ръцете на Тириън се вкопчиха в дървената дръжка на чука и в прилив на светлина и сила той се хвърли напред.

* * *

Събралите се рицари и войници се развикаха гневно, виждайки как Тириън изскача от бушуващата тълпа. Бившият паладин нанасяше бързи и силни удари, разпръсквайки войниците около себе си. Няколко бдителни стражи се спуснаха към него, но Тириън засили тежкия чук в широка дъга. Внимавайки да не използва смъртоносна сила, той остави дълбока следа в бронята на гърдите на единия страж и счупи визъора на шлема на другия. Виждайки, че си е спечелил няколко ценни секунди, Тириън скочи върху скелето и се затича право към Бартилас.

Младият паладин беше втрещен да види как Тириън го атакува. Опипа непохватно бойния си чук, но Тириън беше твърде бърз. Заби силно рамото си в корема на Бартилас и го изхвърли от платформата. Бартилас се сгромоляса със силен глух звук, а побеснялата тълпа едва не го стъпка.

Палачът се затича да спре Тириън, но някогашният паладин не помръдна от мястото си. Той сграбчи палача за ръката, извъртя го и със замах го претърколи надолу по стъпалата на скелето. Тириън чу приближаващите стъпки на рицарите и войниците зад гърба си. *Щяха да го обесят за това*, помисли си той. Дори Носителят на Светлината не можеше да му опрости такова публично оскърбление.

Много бързо Тириън изтича до Ейтриг и развърза примката около врата му. Прекалено слаб, за да стои на крака, Ейтриг се отпусна в ръцете на Тириън. Оркът едва позна лицето на спасителя си.

— Човеко? — измънка Ейтриг.

Тириън му се усмихна.

— Да, Ейтриг. Аз съм.

Ейтриг потръпна от болка и изтощение, но погледна Тириън със замъглени очи.

— Ти си луд — каза му стария орк.

Тириън се засмя сам на себе си и кимна. После се обърна тъкмо навреме, за да види как Бартилас се катери по ръба на скелето. Тириън знаеше, че рицарите и войниците са само на секунди разстояние. Бартилас се изправи и го изгледа свирепо.

— Предател! Днес сам се прокле! — изкрещя младият паладин.

Шокираната тълпа се развика в съгласие и започна да замерва Тириън и Ейтриг с боклуци.

С крайчеца на окото си Тириън видя лорд Датроуен да се появява в далечината. Явно не си беше тръгнал. По лицето на лорд командира беше изписана мъка и погнуса. На Тириън му се искаше някак си да накара стария си приятел да разбере защо постъпва така... че е въпрос на чест.

Бартилас извика на рицарите да хванат Тириън и орка. Щом наближиха, Тириън вдигна ръка и им заповяда да спрат. Цял живот беше водил битки и дълбокият му глас все още звучеше повелително. Много от рицарите, които му бяха служили, се подчиниха. Тириън се изправи смело пред тях.

— Чуйте ме! — извика той.

Гласът му гръмна над тълпата и се отрази от заобикалящите ги сгради. Много от насъбралите се хора с изненада замълчаха.

— Този орк не е сторил никому зло! Той е стар и немощен. Нищо няма да постигнете със смъртта му!

Почтените рицари се спряха за момент, замисляйки се над думите на Тириън.

— Но той е орк! Нали сме във война с неговия вид? — провикна се невярващо един от рицарите.

Тириън се стегна и още по-здраво обгърна Ейтриг.

— Може и така да е! Но воинските дни на този старец са приключили! Няма никаква чест в убийството на безпомощно същество.

Няколко рицари неохотно кимнаха. Другите още не бяха убедени. Те продължиха да крещят подигравки и да подвикват на Тириън, че е

предател оркофил.

— Точно ти ли ще говориш за чест, Тириън? — гневно изрева Бартилас. — Ти си предателски мелез, който заслужава да умре до чудовищния звяр!

Тириън се напрегна. Думите на Бартилас бяха като шамар в лицето.

— Много отдавна дадох обет да защитавам слабите и беззащитните — каза Тириън през зъби — и смятам точно това да правя. Не разбираш ли, момче, това означава да си истински паладин... Да знаеш разликата между доброто и злото и да можеш да разграничаваш справедливостта от отмъщението. Ти още не си се сблъсквал с подобни въпроси, нали, Бартилас? — попита Тириън.

Бартилас едва не се задави от гняв.

Над глъчката се извиси силен и ясен звук от удари на барабан. Ейтриг внезапно изправи глава. Той огледа целия площад, сякаш търсеше нещо познато, но после отново наведе глава. Тириън изгледа въпросително орка, знаейки, че е разпознал странния звук. Някои от хората се заобръщаха да видят откъде се чува барабанът, но Бартилас не обърна внимание. Младият паладин се приближи към Тириън със свити юмруци.

— Толкова бързо ли забравяш, Тириън? Ти вече не си паладин! Ти си позор... Изгнаник! Няма никакво значение какво мислиш или в какво вярваш! — извика Бартилас.

— По дяволите, Бартилас, отвори си очите! — подкани го Тириън. — След всички години, в които управлявах Хартглен, единственото нещо, в което съм убеден, е, че войната води само до война! Ако не можем да овладеем омразата си, този безсмислен конфликт никога няма да приключи! Няма да има бъдеще за хората!

Бартилас се изсмя презрително в лицето на Тириън.

Странният звук от барабан се усили и сякаш се допълни от още по-силни барабани. В този момент повечето хора се заслушаха в зловещото барабанене и започнаха да се плашат от приближаването на звуците. Няколко жени и деца покриха ушите си и се свиха от страх. Стражите се насочиха към краищата на площада, търсейки източника на непрекъснатия барабанен шум.

— Бъдещето на хората вече не е твоя грижа — каза студено Бартилас. — Сега аз управлявам Хартглен, Тириън. И, докато е така,

кълна се, че никога няма да има мир с орките! В името на покойните ми родители, кълна се, че и последният орк в Лордерон ще изгори заради това, което племето им ни причини!

Тириън остана шокиран от думите на Бартилас. Младият паладин изобщо не мислеше. Тотално се беше отдал на гнева и мъката си.

Мощните барабани гърмяха из целия площад и наред цялата паника Бартилас заповяда на войниците си да атакуват.

— Убийте орка веднага! Убийте ги и двамата!

Воят му беше прекъснат от грубо, остро като бръснич копие, което прониза гърдите му. Кръвта на Бартилас опръска бесилката, а от близките покриви наскачаха множество тъмни фигури. Яростни и гръмки бойни викове изпълниха въздуха, докато орките се нахвърляха на нищо неподозиращите защитници на Стратхолм. Мощните военни барабани гърмяха из погълнатия от паника площад.

* * *

Тириън стоеше потресен, виждайки как Бартилас се сгромоляса на земята. Инстинктивно се протегна да му помогне, но младият паладин му се озъби и махна пренебрежително с ръка.

— Ти ни докара това — изрече той глухо, а от устата му бликна кръв.

Пълните му с ярост и омраза очи се взряха в него.

— Знаех си, че ще предадеш... — успя да продума той, преди лицето му да се удари в окървавеното скеле.

Грубото оркско копие стърчеше от гърба му като корабна мачта.

Тириън за миг застана мирно, после хвърли чука и изправи Ейтриг на крака. Подпря тежкия орк на рамото си и го поведе настрани от бесилката. Тириън не можеше да си представи как оркските сили бяха успели да преминат през защитите на града. Типично за тях, те се нахвърлиха право върху целта си. Но, гледайки разразяващата се битка, той разбра, че безшумните орки бяха използвали покривите и околните мостове.

Рицари и войници тичаха срещу атакуващите същества и на площада настана същински ад. Тириън наведе глава и тръгна към

страничната уличка, където се беше крил по-рано. Над Стратхолм се извиси страховита глъчка — звуци от сблъсък на стомана и яростни бойни викове, смесени с ужасени крясъци от болка и мъка. Тириън се опита да игнорира шума и да мисли само за бягството си. Навсякъде около него умираха хора. Мощни оркски воители разсичаха враговете си с огромни бойни секири, други мятаха дълги, страшни копия с невиджана ловкост. Няколко орки, облечени с нещо, наподобяващо вълча кожа, се спуснаха напред и вдигнаха ръце към небето.

Преди Тириън да разбере какво правят, в притъмнялото небе блесна светкавица и гръм удари фронтната линия на хората. Във въздуха се разхвърчаха овъглени тела и големи каменни парчета, които посипаха хаотичното бойно поле. Зашеметени от свирепата стихийна атака, останалите войници се принудиха да отстъпят пред гнева на орките.

Тириън с изненада забеляза, че орките действаха заедно, за да надхитрят и разбият слабата защита на хората. Доколкото си спомняше, орките никога не се бяха сражавали толкова организирано. Въпреки явната им хитрост и умения, числеността им беше нищожна. Тириън се зачуди какво целяха, нападайки безразсъдно добре защитения град с толкова малко воители. Много скоро всички войници в Стратхолм щяха да се стекат на площада. *Малочисленият оркски отряд няма да може да се справи с цял въоръжен гарнизон*, помисли си той.

Въпреки хаоса около него, Тириън успя да стигне края на площада и да се измъкне по една тясна уличка. Подкрепяйки тежкото тяло на орка, той се обърна за последен път към жестокото клане. Тириън забеляза един огромен орк, облечен в пълна черна броня. Той носеше огромен боен чук, подобен на тези, които използват паладините... само че оркският изглеждаше възпламенен от жива светкавица.

Тъмният орк си проправяше път сред храбрите защитници на града, сякаш бяха малки дечица. Той мачкаше и блъскаше всеки, който го доближеше, с такава лекота... и в същото време издаваше заповеди на войните си. За миг Тириън остана загледан, едновременно изумен и ужасен. Оркският лидер беше нещо невиджано досега. Тириън се сепна, подхвана отново Ейтриг и забърза по-далеч от обсадения град.

* * *

Тириън положи върховни усилия и успя да довлече Ейтриг до гората около града. Погледана назад и видя, че на няколко места гори пожар. Дори отдалеч се чуваха виковете и дрънченето на оръжия. Явно хитрите орки се опитваха да разсеят и разделят човешките отряди. Тириън разбра, че оркият лидер, който и да беше той, е много по-умен от всеки друг, с когото се беше сблъсквал преди.

Уморен, той положи Ейтриг на покритата с листа земя и се наведе над него. Опита да се успокои и да обмисли ясно положението. Не знаеше нищо за безпрецедентната атака на орките и се чудеше дали съществата, също като него, не бяха дошли да освободят Ейтриг. При всички положения той беше доволен от появата им. С искрено съжаление видя как братята му падат под ударите на орките, но поне беше успял да постигне това, за което бе дошъл. Ейтриг беше жив. И колкото и нищожна и дребна да беше честта му, поне остана непокътната.

Ейтриг лежеше тихо върху меката горска земя. Тириън се наведе, за да провери пулса му. Надяваше се оркът да е само изтощен от тежкото си изпитание. Но с ужас усети, че сърцето му е спряло. Явно имаше сериозни вътрешни наранявания от побоя, който хората му бяха нанесли. Трябваше да направи нещо и то много бързо, иначе Ейтриг щеше да умре. Той инстинктивно сложи ръце върху гърдите му и се помоли силите на Светлината да излекуват пребитото тяло на орка. *Със сигурност беше достатъчно силен, за да излекува толкова тежки рани.*

Чувство на страх бавно премина през сърцето на Тириън. Нищо не се случваше. Той наведе примирено глава, спомняйки си, че е отлъчен от Светлината. *Това не е възможно, помисли си натъжено той.* Почти усецаше как животът на Ейтриг изтича в небитието.

— Не! — изръмжа отчаяно Тириън. — Няма да умреш, Ейтриг! Чуваш ли ме? Няма да умреш в ръцете ми! — викаше той на припадналия орк.

Тириън още веднъж постави ръцете си върху гърдите му и съсредоточи цялата си воля. „*В името на Светлината, нека братята ви са излекувани.*“ Фразата се повтаряше в съзнанието му и той

търсеше силата, която се криеше някъде надълбоко в духа му. *Чрез милосърдието ѝ той ще се прероди.*

Не можеха да му отнемат Светлината, настояваше той. Можеха да му вземат бронята и титлите, да му отнемат дома и богатството... но Светлината винаги е била в него. *Трябваше да е.*

Тириън усети как в тялото му бавно се надига топлина. Тя изпълни гърдите му със сила и светлина, които преляха към ръцете и краката му. Той едва се сдържа да не извика от радост, когато познатата енергия се устреми от ръцете му и обгърна разбитото тяло на орка. Тириън се почувства, сякаш полита във въздуха. Силата и чистотата на Светлината изпълниха цялото му същество и засияха като свещен огън. Благоговеен и смирен пред съживената сила, Тириън отвори очи и видя как топла, златна светлина обгръща Ейтриг. Гледаше удивено как раните по тялото му зарастват пред очите му. Дори инфектираният разрез на крака му изчезна, сякаш никога не го е имало.

Лечебната енергия отслабна и Тириън се свлече на земята от изтощение. Известно време лежа неподвижно — задъхан и замаян. Ейтриг изсумтя, изправи се и се огледа стреснато. Старият орк беше блед и явно слаб, но очите му бяха бляскави и живи. Той бързо скочи, зае отбранителна позиция и подуши въздуха. Огледа дърветата, но явно не откри знак за заплаха. После погледна надолу и видя Тириън да лежи на земята. Пристъпи от крак на крак в недоумение и се вгледа изненадано в изтощения човек.

— Човеко? Какво стана? Как се озовахме тук?

Тириън се изправи на колене и потупа орка по рамото.

— Извън града сме, Ейтриг — каза спокойно той. — Засега си в безопасност. Ако и двамата имаме късмет, скоро няма да видим бесилки.

Ейтриг изръмжа и изгледа колебливо Тириън. После погледна към големите си зелени ръце и прокара пръсти по местата, където бяха раните му.

— Тази сила, която имаш, човеко... тя ли излекува раните ми?

Тириън кимна.

— Да. Беше ми казал, че болката е добър учител. Е, изглежда щеше да получиш последния си урок и мисля, че нямаше да е много лек — каза шеговито Тириън.

Ейтриг се усмихна и го потупа по гърба.

— Може би ми стигат уроците — отвърна иронично оркът.

Старият орк се покашля и седна на земята. Напрежението от последните няколко дни явно беше дошло в повече на умореното му старо тяло, той се сви и припадна. Въпреки че го излекува, Тириън знаеше от опит, че оркът ще чувства слабост още няколко дни.

Той с изненада чу някакво шумолене в гъстите клони и храсталаци. Огледа се нервно наоколо и се подготви за отбрана. Бавно... зловещо... сенките сред дърветата започнаха да се движат във всички посоки. Образуваха се огромни, тъмни фигури, които се придвижиха напред и наобиколиха спящия орк и шокирания човек.

Общо дванайсет, съществата носеха хлабави брони и дрипави кожи, които покриваха само по-важните части от мускулестите им зеленокожи тела. Пера, множество племенни дрънкулки и огърлици от кости украсяваха мощните оркски воители, които се появиха с котешка грациозност измежду дърветата. Мускулестите им ръце и жестоките лица с бивници бяха белязани с примитивни татуировки, които допълваха и без това дивашкия им вид. Те носеха секири с широки остриета и тежки мечове с такава сръчност и лекота, сякаш оръжията бяха продължение на телата им. Тириън остана изумен от дивашкото им присъствие, но особено се смути, забелязвайки промяната в малките им лъскави очи — те вече не блестяха с поквара и омраза. Бяха спокойни и живи, изразяваха интелигентност и разум, които той трудно би им приписал.

Тириън затаи дъх и се постара да не прави резки движения, защото орките можеха да помислят, че той е нападнал Ейтриг. Но те просто стояха и гледаха към двамата на земята, сякаш чакаха нечия заповед. Тириън усети надигаща се паника. След всичко, което се беше опитал да направи, проклет да беше, ако се оставеше да бъде разсечен на парчета в гората. Но каквото и да опиташе да стори, много добре знаеше, че няма да издържи и минута срещу такива свирепи воители.

Изведнъж зад тях се появи едра фигура. Няколко от орките мълчаливо отстъпиха встрани и направиха път на лидера си. Тириън зяпна. Беше оркският вожд, когото видя по време на битката. Толкова отблизо Тириън забеляза, че по краищата на масивната му черна броня има бронзови рунически надписи. Никога досега Тириън не беше виждал орк в пълна броня. Гледката беше едновременно възхитителна и смразяваща. Мощният каменен боен чук на орка изглеждаше стар

колкото света. Черната му коса беше прибрана в дебели плитки, които падаха върху бронираните му плещи. Зеленото му лице беше някак си не толкова диво, колкото на останалите, а яростните му интелигентни очи бяха поразително сини. Тириън разбра, че това не е обикновен орк.

Мощното същество пристъпи напред и коленичи до Ейтриг. Тириън се напегна. Спомни си, че Ейтриг е отхвърлил дълга си на оркски воин. *Може би тези орки бяха дошли да го накажат?*

Тириън преглътна страха си и пристъпи напред, с намерение да защити Ейтриг, ако се наложи. Огромният орк го изгледа гневно и заплашително... като предупреждение да си остане на мястото и да мълчи. Заобиколен от пазителите на вожда, Тириън се принуди да се подчини. Виждайки, че заповедта му е изпълнена, мистериозният орк постави голямата си ръка върху главата на Ейтриг, затвори очи и се съсредоточи. Ейтриг отвори очи и се загледа в тъмния орк, надвесен над него. Изражението на странния орк леко се смекчи.

— Ти си Ейтриг от клана *Блекрок*^[1], нали? — попита оркът на човешки език. Тириън повдигна изненадано вежди. *Всички орки ли говореха човешкия език толкова добре?*

Разтреперен, Ейтриг огледа останалите орки и поклати уморената си глава.

— Аз съм — отвърна той с тих глас.

Тъмният орк кимна и стана.

— Така си и знаех. Отне ми доста време да те откроя, старче — каза той спокойно.

Ейтриг се изправи и вдигна очи към гиганта.

— Лицето ти ми е познато, войнико. Но си твърде млад за...

После Ейтриг огледа изразителните му черти и каза:

— Кой си ти?

Оркът кимна леко и се изправи в цял ръст. Останалите орки също като че се изправиха и повдигнаха глави, докато лидерът им говореше.

— Аз съм *Трал*^[2], старче. Аз съм вождът на Ордата — каза гордо той.

Ейтриг зяпна. Тириън занемя. Това явно беше новият военачалник, за когото му беше казал Датроуен.

— Чувал съм за теб — каза Тириън, с изпълнен с враждебност глас.

Той видя как орките се стягат и посягат към оръжията си. Явно не приеха добре обидния тон към лидера им. Оркът се обърна и погледна изненадано някогашния паладин.

— И какво точно си чувал за мен, човеко?

Тириън задържа поглед върху гневните очи на орка.

— Чувал съм, че планираш да възстановиш Ордата и да подновиш войната срещу хората — каза хладно той.

— Отчасти си прав — започна Трал, с леко развеселен тон. — Наистина възстановявам Ордата. Бъди сигурен, че народът ми няма да остане дълго в окови. Но нямам никакво намерение да водя война заради самата война. Тези мрачни дни свършиха.

— Свършиха ли? — попита скептично Тириън. — Току-що видях как с воините ти опожарихте Стратхолм.

Трал спокойно прие обвинителния поглед на човека.

— Прекалил си с предположенията, човеко. Атакувахме града само за да спасим един от хората си. Времената се промениха. Кралството ти и хората ти не значат нищо за мен. Желая единствено да довърша започнатото от баща ми и да намеря земя за хората си.

Очите на Ейтриг се разшириха от внезапно озарение.

— Започнатото от баща ти? — изломоти развълнувано той. — Знаех си, че лицето ти ми е познато! Ти си синът на Дуротан!

Трал просто кимна, без да сваля пронизващите си очи от Тириън. Ейтриг засия от радост.

— Възможно ли е след толкова години? — смаяно попита той.

Огледа лицата на останалите орки, търсейки потвърждение и от тях. Гордите им каменни изражение не издаваха нищо.

Трал загърби Тириън и коленичи до Ейтриг.

— Дойдох да те заведа у дома, старче — каза топло той. — Съжалявам, че отне толкова много време да те намерим, но през последните няколко месеца бяхме доста заети. Вече съм освободил няколко клана, но имам нужда от мъдър ветеран като теб, който да ми помогне да възвърнем старите традиции. Хората ти се нуждаят от теб, храбри Ейтриг.

Старият орк поклати глава, шокиран и невярващ. Загледа се в ясните сини очи на Трал и откри надежда в бляскавите им дълбини. След години на безнадеждна изолация, сърцето му отново се изпълни с

гордост. Лека-полека Ейтриг започна да вярва, че все пак може да има бъдеще за народа му.

— Ще те последвам, сине на Дуротан — каза гордо Ейтриг. — Ще сторя всичко по силите си, за да помогна да излекуваме народа ни.

Трал кимна и постави ръка върху рамото на орка.

Хвърляйки поглед към заобикалящите ги орки, Тириън внимателно стана и се изправи срещу Трал.

— Ейтриг ми разказа за баща ти... и съдбата му. Явно е бил велик герой, за да възпламени такава преданост у сина си.

Лицето на Трал остана безизразно, но той отвърна:

— Хората ми винаги са вярвали, че синът трябва да довърши делото на баща си.

Тириън кимна натъжено. Той се замисли дали и Таелан някога щеше да сподели разбиранията му. *Сигурно не, помисли си той. Кое момче би се гордяло с баща, осъден на изгнание? По-вероятно е Таелан да ме укори за това, което съм извършил.*

Трал посочи към Ейтриг и изрече няколко думи на гърления си оркски език. Тириън се огледа около себе си, виждайки, че орките пристъпват напред. *Дали щяха да го убият? Дали щяха да го пуснат?* Няколко орки коленичиха до Ейтриг и го хванаха под ръка. Тириън погледна въпросително към Трал.

Младият вожд се усмихна разбиращо и каза:

— Ти рискува живота си да спасиш наш брат, човеко. Нямам причина да враждувам с теб. Свободен си да си вървиш, стига да не ни следваш.

Тириън си отдъхна с облекчение, виждайки как оркските воини внимателно вдигат Ейтриг на крака. Трал поздрави Тириън по оркски и, без повече да се обръща към него, пое по пътя си. Много от орките вече бяха изчезнали в гъстата гора. Замаян, Тириън поклати глава. Силна ръка сграбчи неговата. Той погледна и видя, че е Ейтриг. Загрубялото лице на стария орк изглеждаше спокойно и доволно.

— Вече сме свързани с кръв и чест, *братко*. Никога няма да те забравя — каза Ейтриг.

Тириън се усмихна и вдигна ръка към сърцето си, докато орките отнасяха Ейтриг. Известно време той остана загледан след тях. Звучите от битката все още отекваха отвъд стените на Стратхолм. Той реши, че е по-добре да изчезне, преди войските на човеците да пристигнат.

С тиха молитва към Светлината, Тириън Фордлинг обърна гръб на Стратхолм и тръгна да търси утеха в опасните, непознати диви земи на Лордерон.

[1] Блекрок — **Blackrock** (англ.) — black (черен); rock (скала, камък) — Б.пр. ↑

[2] Трал — **Thrall** (англ.) — роб — Б.пр. ↑

ОСЕМ

ЗАТВАРЯНЕ НА КРЪГА

През отворения прозорец на купола на катедралата се изливаше слънчева светлина. Двайсетгодишният Таелан Фордринг стоеше пред красиво гравирания подиум и се наслаждаваше на топлината и великолепието на свещената Светлината. Големи сребърни брони красяха широките му рамене. Под тях старателно избродиран тъмносин епитрахил се спускаше от врата му и падаше на гърдите му. Той държеше мощен сребърен боен чук за две ръце, който, както му бяха казали, едно време е бил на баща му.

Таелан беше силен и красив младеж. Окъпан в Светлината, той изглеждаше едва ли не съвършен. Остарелият Архиепископ стоеше пред Таелан, държейки в ръце голямата книга с кожена подвързия. В очите на стария мъж проблясваше радост, докато се обръщаше към Таелан.

— Ти, Таелан Фордринг, заклеваш ли се да защитаваш честта и кодекса на Ордена на Сребърната ръка?

— Заклевам се — отвърна искрено Таелан.

— Заклеваш ли се да приемеш милосърдието на Светлината и да разпространяваш мъдростта ѝ сред хората си?

— Заклевам се — каза Таелан с разтреперан глас.

Той беше завладян от множество различни емоции и се бореше с тях, опитвайки се да се овладее. Това беше моментът, който беше очаквал откакто се помнеше. Той бързо погледна към майка си, която седеше мирно и гордо.

Макар годините, изпълнени с трудности и самота, да бяха прошарили меката ѝ златиста коса, Карандра беше красива и лъчезарна, както винаги. Тя стоеше възхитена, гледайки как Таелан бива посветен като паладин. Искаше ѝ се Тириън да беше тук и да види, че сина му е последвал стъпките му.

— Заклеваш ли се да се бориш със злото под каквато и да е форма и да защитаваш невинните със собствения си живот? — попита

архиепископът с ритуален тон.

Таелан преглътна тежко и кимна:

— С честта си, заклевам се.

Архиепископът продължи, обръщайки се към присъстващите, но от силното вълнение Таелан вече не чуваше думите му. Сякаш забравил за церемонията, той бръкна в джоба на ритуалното си расо и взе навития на руло и поомачкан пергамент, който винаги носеше със себе си. Това беше бележката, която баща му беше оставил, преди да бъде изгонен от кралството. Таелан не знаеше колко пъти я беше препрочитал през всички тези години, но знаеше наизуст всяка дума, помнеше всяка малка чертичка. Спомни си част от края на писмото.

Скъпи Таелан,

Докато пораснеш достатъчно, за да можеш да прочетеш това, мен отдавна няма да ме има. Не мога точно да обясня колко ме боли да изоставя теб и майка ти, но предполагам, че понякога животът ни принуждава да вземаме трудни решения. Страхувам се, че докато растеш, със сигурност ще чуеш много лоши неща за мен... че хората ще погледнат действията ми и ще ги осъдят като зли. Страхувам се, че други хора ще те гледат отвисоко заради решенията, които аз съм взел.

Няма да се опитвам да обясня всичко, което се случи, но трябва да знаеш, че това, което извърших, беше въпрос на чест. Честта е много важна част от това, което ни прави мъже, Таелан. Думите и делата ни трябва да значат нещо в този свят. Знам, че искам много, но се надявам някой ден да го разбереш.

Искам да знаеш, че много те обичам и винаги ще те нося в сърцето си.

Твоят живот и делата ти ще бъдат моето изкупление, сине. Ти си моята гордост и надежда. Бъди добър човек. Бъди герой.

Сбогом.

Таелан излезе от унеса си тъкмо навреме, за да чуе архиепископа:

— Стани, Таелан Фордринг... Паладин и закрилник на Лордерон. Добре дошъл в Ордена на Сребърната ръка.

Точно както се случваше в момчешките му мечти, цялата зала избухна в радостни викове и ръкопляскания. Веселата глъчка отекна в просторната катедрала, заглушавайки всеки друг шум. Приятелите и братята му ръкопляскаха и викаха доволно. Почти всички в катедралата стояха на крака и се веселяха.

Сияещ от гордост, Таелан се обърна и се усмихна топло на майка си и стария си приятел, Ардън, който седеше на няколко крачки зад него. Остарелият гвардеец, който го пазеше и защитаваше вече почти петнайсет години, се усмихна гордо. Ардън се дивеше колко много Таелан прилича на баща си. Той знаеше, че Тириън щеше да се гордее със сина си.

Тълпата се втурна да поздрави Таелан и да го посрещне в Ордена.

Ардън се беше обърнал към изхода, когато с крайчеца на окото си видя позната фигура, която се промъкваше през тълпата. Високата фигура носеше пътническа зелена мантия с качулка и протрити кожени бричове. Но Ардън не можеше да сбърка пронизващите зелени очи на посивелия мъж. За част от секундата той срещна погледа на странника.

— Тириън — развълнувано прошепна Ардън.

Странникът се усмихна многозначително и вдигна ръка към челото си за поздрав. После придърпа качулката върху лицето си и бързо се шмугна към изхода на катедралата.

Вглеждайки се отново в Таелан, Ардън си каза:

— Същият като баща си.

Издание:

Любителски превод по изданието:

WARCRAFT: OF BLOOD AND HONOR — Chris Metzen

POCKET BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc.

1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Copyright © 2000 by Blizzard Entertainment

ISBN: 0-7434-1897-2

First Pocket Books Ebooks Edition — December 2000

POCKET and colophon are registered trademarks of Simon & Schuster, Inc.

Илюстрация на корицата: Бил Петрас и Крис Метцен

Превод от английски език: Катина Цонева

Коректор: Недялка Цонева

Оформление на корицата: Катина Цонева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.